ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

БРОЈ 1187
4 динара
27. 9. 1974. • ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ • ГОДИНА XXXV

ЛАКО МУ ЈЕ ДА ПАДНЕ КАД НИКО НЕ СМЕ ДА ГА ГРДИ!

КОМПЛЕТАН СТРИП РИП КИРБИ

ХЕЈ! НЕ МЕШАЈ СЕ У МУШКА ПОСЛА!

Ripley

Веровали или не!

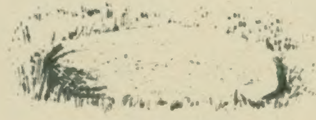
ЖЕНЕ

ИЗ АФРИЧКОГ ПЛЕМЕНА ХУТУ (РУАНДА УРУНДИ) СМЕЈУ ДА НОСЕ БЕЛУ ТРАКУ ОКО ГЛАВЕ ТЕК КАД ПОСТАНУ МАЈКЕ.

ПОСТЕЉОМ КАРЛА ВЕЛИКОГ

НАЗИВАЈУ ОВАЈ КАМЕН У БЕЛГИЈСКОМ ОКРУГУ ВЕН. НА ОВОМ КАМЕНУ, КОЈИ ИМА ОБЛИК ЛЕЖАЈА, КАЖУ ДА СЕ ЈЕДНОМ ОДМАРАО КАРЛО ВЕЛИКИ.

БИЉКА „ТВРД ЈАСТУК"

СА ТАСМАНИЈЕ ЗАИСТА ИМА ОБЛИК ЈАСТУКА А ЊЕНЕ СТАБЉИКЕ ТОЛИКО СУ ГУСТО ИСПРЕПЛЕТАНЕ ДА У ЊУ НЕ МОЖЕ НИ НОЖ ДА СЕ ЗАРИЈЕ.

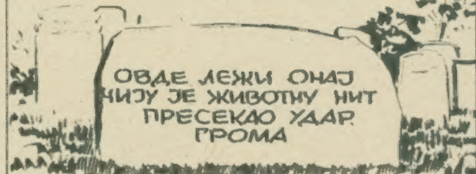
АДЕЛЕД ИС

(1734–1806) ФРАНЦУСКА ГЛУМИЦА, СВАКЕ НОЋИ ЈЕ ТОКОМ 29 ГОДИНА ПОНАВЉАЛА У СНУ СВОЈЕ УЛОГЕ — ИЗГОВАРАЛА ЈЕ СВАКУ РЕЧ ИЗ ЊИХ И ПРОПРАЋАЛА ИХ ПОКРЕТИМА.

ЗВОНИК

ЦРКВЕ НА ОСТРВУ ПЕЛВОРНУ У СЕВЕРНОЈ ФРИЗИЈИ (НЕМАЧКА) ОДАВНО ЈЕ ВЕЋ СКЛОН ПАДУ АЛИ ГА ЈОШ ЧУВАЈУ КАО УСПОМЕНУ НА ВРЕМЕ КАДА ЈЕ СВАКИ БЕГУНАЦ КОЈИ БИ СЕ СКЛОНИО У ЊЕГА БИО ЗАШТИЋЕН.

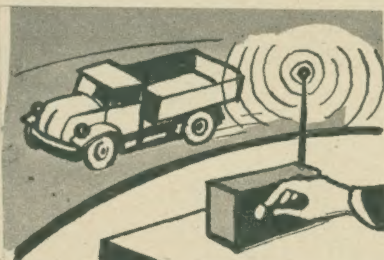
ЕПИТАФ

НА ЈЕДНОМ ГРОБУ У ГЛЕСТОНБЕРИЈУ (САД).

1877/2

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

● недавно је у Западној Немачкој испробан камион без возача. Њиме се управља радио-везом. Опити који су трајали годину дана показали су да камиони-аутомати могу безбедно

да возе и на обичним бетонским путевима просечном брзином од 80 километара на час. Услов је једино да се испод асфалта постави специјални подземни кабл који води камион на одређеној деоници пута. Сада немачки стручњаци испробавају уређаје за одржавање одстојања помоћу којих возило може „само" да одреди да ли му се на путу појавила нека препрека или не.

● риболов је једно од најстаријих занимања човека.

● првим филмским глумцем на свету сматра се париски позоришни глумац Емануел Марта. Он је 1891. године снимио у Екс-ле-Бену филм који је носио наслов „Како ћу научити да се возим на бициклу?".

● само у Кини гаји се 620 врста чајева.

● стари Келти толико су веровали у загробни живот да су чак давали зајмове с роком плаћања на другом свету.

● штампарска вештина названа је некад „црна уметност".

● жирафа Еди, љубимица посетилаца зоолошког врта Виндзор у близини Лондона, недавно је оболела од артритиса (запаљења зглобова). После дужег већања ветеринари су одлучили да примене акупунктуру. Поставили су јој две игле иза плећки и уз помоћ електричне батерије пуштена је слаба струја кроз игле. После две недеље лечења Еди је почела нормално да се креће.

● универзални лек аспирин открили немачки научници 1898. године. Тада се могао набавити под називом acetil-spirsäuere. У последње време лекари упозоравају да треба бити

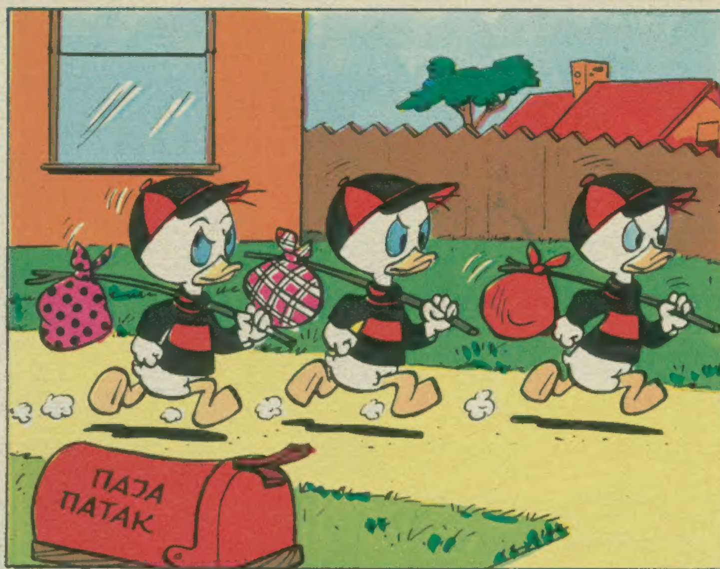
обазрив с употребом аспирина јер веће дозе овог лека изазивају унутрашња крварења.

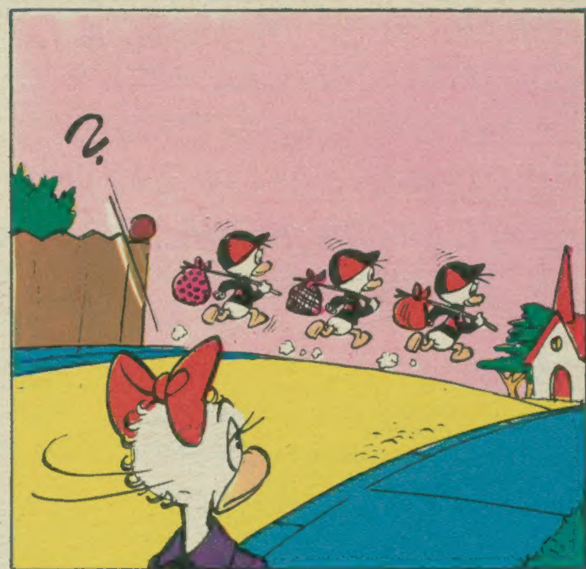
● најслађа биљка на свету, латинско име eupatorium rebaudinaum, расте у Парагвају. Њен сок је 300 пута слађи од шећера! Једна кап овог сока довољна је да се заслади шоља чаја или кафе.

Walt Disney

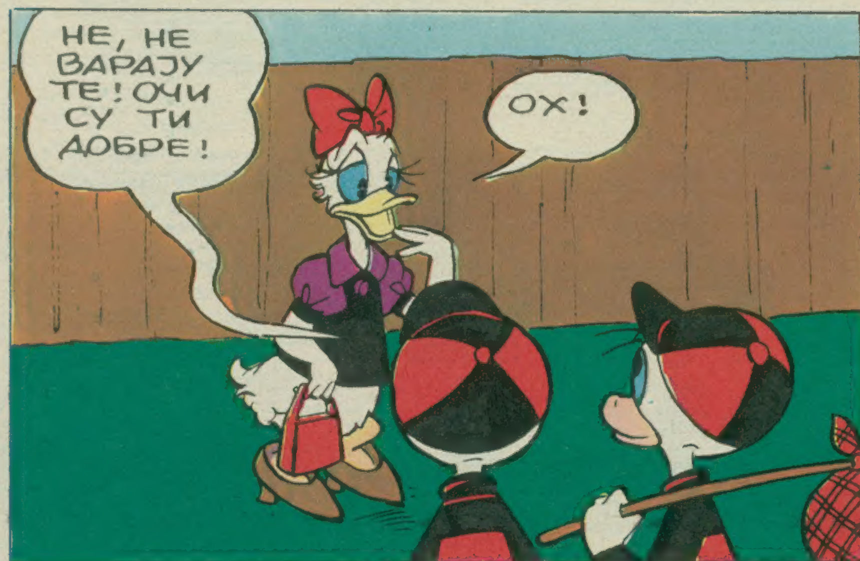
ПАЈА ПАТАК

ЛЕКАР НИЈЕ МОГАО ДА ПОВЕРУЈЕ СВОЈИМ ОЧИМА КАДА ЈЕ ТЕШКО БОЛЕСНИ ДАНЕ СКОЧИО ИЗ ПОСТЕЉЕ ДА БИ СЕ ПРИДРУЖИО ДРУГОВИМА КОЈИ СУ ПОШЛИ ДА БРАНЕ ДРВАР

НАЈДРАЖИ ТРОФЕЈ

Другови, друг Тито је у опасности... Немци су напали Дрвар... Морамо му помоћи!

Ово је, сав узбуђен, саопштио борцима Шесте личке пролетерске бригаде командант Ђоко Јованић.

Борци су трчећим кораком кренули према Дрвару. У питању је био њихов вољени врховни командант! У питању је револуција!

У амбуланти је у том тренутку лежао тешко болестан двадесетогодишњи Дане Мајсторовић-Дацина. Кад је чуо да његови другови крећу да спрече Немце да заробе друга Тита и Врховни штаб, устао је из постеље на брзину се обукао, и кренуо за њима.

— Дацина, куда ћеш? — викнуо је за њим лекар.

Дацина се није ни окренуо. Само је махнуо руком. Затим је потрчао да би стигао већ одмаклу колону.

Док су борци ишли кроз село Врточу, Дацина је притрчао команданту Јованићу.

— Друже команданте, дај ми неко оружје. Бомбе, ако имаш...

Јованић је у трку погледао Дацину.

— Какво, оружје? Врати се у амбуланту, одакле си, вероватно, и дошао. Зар не видиш како изгледаш?!

Дацина је био блед, мршав, готово сама кост и кожа.

ШТИТИ МЕ!

Кад је видео да неће добити оружје, Дацина се извесно време збуњено osвртао око себе.

— Јовице — обрадовао се кад је видео Балића, командира штапске чете — штити ме пушкомитраљезом!

— Шта то смераш?

— Само ме ти штити — у трку је одговорио Дацина — и ништа не брини!

Командант Јованић је са запрепашћењем спазио да испред стрељачког строја бораца, поред самог пута који од села Бастаса води према згради у којој је била Команда подручја у Дрвару, пузи неки борац.

— Ко је тај — упитао је Јованић. — Зауставите га! Погинуће, лудак!

— То је Дацина, друже команданте!

— Дацина!?

— Да!

Јованић је чуо за Дацину, али га није познавао. Само је слушао о њему као изузетно храбром борцу-бомбашу.

Дацина је нарочито волео „крагујевке". Говорио је:

— Пушка је добра само онда ако с непријатељем „разговара" на великом растојању!

Дацина је као змија пузао према каменом зиду иза кога је био постављен немачки „шарац" који је зауставио стрељачки строј Шесте личке.

Сви борци, с напетом пажњом, пратили су Дацину погледом. Схватили су његову намеру. Да ли ће успети? Да ли ће га Немци приметити?

Дацина је пузао опрезно али одлучно. Сав је био у неком грчу. Да ли ће успети? О томе никад, па ни овог пута није размишљао. Зна је да ће успети, да мора успети!

У НЕЗАДРЖИВОМ ЈУРИШУ

Немачки митраљез тукао је по партизанском стрељачком строју, полегдом по земљи.

Дацина се већ био приближио згради у којој је била Команда подручја. Застао је. Подигао је мало главу и осмотрио положај. Затим је одшрафио поклопац „крагујевке", ударио капислу о камен и после неколико секунди бацио је према немачком митраљезу.

Док је бомба летела кроз ваздух, Дацина је активирао и другу бомбу. Бацио је и њу.

Одјекнула је експлозија, а затим и друга.

Детонација се још није ни стишала а Дацина је јурнуо према каменом зиду, у трку га прескочио и нашао се поред немачког митраљеза. Побијени Немци лежали су около. Зграбио је митраљез и окренуо га према немачком положају.

И из немачког „шарца" бљунула је по фашистима убитачна ватра.

Борци су скочили и јурнули према немачким положајима. Јуриш је био силовит, незадржив. Немци су се на том сектору повукли у паничном страху.

Од заробљеног „шарца", који му је био најдражи трофеј, Дацина се више није одвајао све до трагичног јуриша на Тјентишту у ноћи између 15. и 16. августа 1944. године.

У Ударном батаљону политички делегат Дане Мајсторовић-Дацина спремао се на јуриш. Није ни помишљао да ће му бити последњи. Кад је његов митраљез ућутао, другови су знали да се догодило оно и што нико није веровао да се Дацини икад може десити. Смртно рањен, Дацина је сутрадан издахнуо.

ДАНЕ МАЈСТОРОВИЋ — ДАЦИНА рођен је 24. априла 1924. године у Подудбини у Лици. Био је земљорадник, члан КПЈ од 1942. године. У НОБ је ступио 1941. године. За народног хероја проглашен је 20. децембра 1951. године.

Сл. Поповић

КРАВА НИЈЕ КРИВА

ОЧЕВИЦИ СУ ПРИЧАЛИ ДА СУ СЕ УСАМЉЕНЕ КУЋЕ НА ПЕРИФЕРИЈИ, ДАЛЕКО ОД ПОЖАРА, ПАЛИЛЕ САМЕ ОД СЕБЕ, А ХИЉАДЕ ЉУДИ СТРАДАЛО ЈЕ НА ДРУМОВИМА И ПОЉИМА ГДЕ ВАТРЕ УОПШТЕ НИЈЕ БИЛО!

Младом америчком научнику Чемберлену застао је дах док је читао ове редове: „Осмог октобра 1871. године у недељу увече у Чикагу се разбуктао катастрофалан пожар који је оставио без крова 125 хиљада становника и један велики град претворио у прах и пепео. У том пожару неколико хиљада људи изгубило је животе, а материјална штета премашила је 150 милиона долара ...

Дуго се сматрало да је узрок пожара била једна заборављена петролејка коју је у некој стаји преврнула нека крава. Додуше, у кривицу краве још тада је посумњао нико други до лично командант ватрогасаца за Чикаго — Медин.

— Кад смо добили прву вест о томе да се запалила једна стаја — тврдио је Медин — готово истовремено је јављено за пожар који је избио у цркви Светог Павла која се налази преко три километра далеко од места првог пожара. Нови сигнали за узбуну о новим пожарима почели су да стижу из најразличитијих делова града тако да нисмо знали где пре да гасимо. Потпуно је незамисливо да су сви ти многобројни пожари настали из једне штале. Сем тога, то је био дан без ветра.

ГОРИ КАМЕН!

Околности под којима се догодила чикашка катастрофа све су више заборављане. И данас оне тешко да би још кога интересовале да млади научник Чемберлен, прикупљајући материјал за свој рад о вези између атмосферских појава и пожара у преријама и шумама, није утврдио следеће: истовремено кад и пожар у Чикагу, избили су и пожари у шумама и на преријама савезних држава Висконсина, Мичигена, Ајове, Индијане, Илиноиса, Минесоте, Канзаса, Небраске, као и на обали Тихог океана!

Чемберлен се упутио у Чикаго да би прекопао тамошње библиотеке и архиве. Најзад, наишао је на књигу која је била објављена убрзо после катастрофе и која је носила назив: „Историја чикашког пожара". А у тој књизи Чемберлен је открио да су те исте недељне вечери када је букнуо пожар у Чикагу, ватром били захваћени и други оближњи градови.

Младом научнику постало је јасно да огњена бура у Чикагу никако није могла бити изазвана тако једноставним узроком као што је једна петролејска лампа преврнута у штали. Још важнији подаци били су описи повреда и штета причињених пожаром. Тако је, на пример, једна метална конструкција која је стајала усамљена на обали реке (најближе постројење налазило се сто метара даље од ње) била на необјашњив начин, под дејством високе температуре, стопљена у један комад. Они који су преживели пожар причали су да је те вечери мермер горео као угаљ! Очевици су тврдили да су се куће, које су стајале далеко од зграде у пламену, наједном саме од себе палиле!

Још више тајни крили су описи жртава које су у пожару изгубиле животе. Стотине лешева било је нађено на периферији града. То су били они који су покушали да се бекством спасу из запаљеног града. Њихова тела лежала су на друмовима и пољима — на местима где већ није било ватре!

ИСТА ТАЧКА

Чемберлен је прочитао све што се из тога времена могло наћи у архивама листова који су штампани у Чикагу и суседним градовима. „Изгледало је као да само небо гори" — нашао је у једном опису. „Као на Содому и Гомору, огањ је падао попут кише. Усијано камење падало је на људе који су пешице, на коњима или у кочијама покушавали да побегну из хаоса" — прочитао је у другом.

Чемберлен је узео да проучи дело астронома Игнација Донелија у коме је изнето све што се односи на комете и метеоре примећене у 19. веку. Поред осталог, ту је описана и комета коју је 1826. године открио аустријски научник Вилхелм фон Биел. Према њеном кретању астрономи су израчунали да јој је период појављивања 6 година и 9 месеци. У складу с тим прерачуном Биелијева комета појавила се и 1839. године кад је у многим деловима Америке примећена јака метеоритска киша.

Затим се комета поново појавила 1846. године. Њен реп био је овог пута сасвим другачији: расцепљен, подсећао је на огромну потковицу. Године 1852. комета се опет појавила, али је тог пута потпуно изменила облик и поделила се. Сада су се по небеском своду кретале две репате звезде. У истом облику она се појавила у 1859. години. Само, реп једне од њих постао је већи и имао је зракаст облик. То је био поуздан знак да комета почиње да се распада. Због тога је њена поновна појава очекивана с великим интересовањем.

Али, 1866. године узалуд су је очекивали. Да ли је то значило да је она променила своју путању и, као последица тога, и свој период окретања? Ако је тако, Земља се могла наћи у опасности.

Ноћу 27. новембра 1872. године у различитим деловима Европе пала је метеоритска киша. Астрономи су установили да се тачка на небеском своду из које је падала метеоритска киша, поклапа с тачком из које су претходног пута узалудно очекивали појаву Биелијеве комете!

ГДЕ СУ РЕПОВИ?

Професор берлинске опсерваторије Клинкерфлус претпостављао је да је метеоритска киша, у ствари, остатак распаднуте Биелијеве двојне комете. Али, због лошег времена у Европи он није могао да провери своју претпоставку. Његов колега Погсон са опсерваторије у Мадрасу, у Индији, открио је, како је изјавио, да су обе главе двојне комете биле без репова. Да ли су ти репови пали на Земљу?

Веза коју је недавно научник Чемберлен открио између пожара у Чикагу и пожара у другим местима, дозвољава му да готово са апсолутном сигурношћу тврди да су оба „изгубљена" репа двојне Биелијеве комете пале на Северну Америку. Тајанствени „летећи огањ" у ствари су били усијани метеорити који су запалили Чикаго.

На овај начин постаје јасно шта је усмртило хиљаде људи који су бежали из града. Највероватније је да су били отровани гасовима из репа Биелијеве комете. **В. С.**

Прва ватра избила је у једној штали.

ДИКАН и ШПИЈУНИ

Н. ЛЕКИЋ · Л. СРЕДАНОВИЋ

СТРОГО ПОВЕРЉИВО

Док су Сармати јели сарму а Дикан ћаскао са Сарком, изнад дворског парка чуо се некакав фијук...

Идућег петка: САРМАТСКО-ВИЗАНТИЈСКИ БИЗНИС!

БУКЕТ РУЖА ЗА АМСТЕРДАМ

— Од вас се тражи само једно: да из авиона погодите светлећом бомбом зграду Гестапоа у Амстердаму — рекли су у Министарству рата пуковнику Гибсону.

Гај Гибсон је мирно седео на столици с руком на коленима и пажљиво слушао излагање вишег официра Британског краљевског ваздухопловства. Знао је да га нису позвали без јаког разлога. Увод који је његов саговорник направио био је неуобичајено дуг. То га је још више уверило да је задатак који га чека изузетан.

Искористио је прилику док је виши официр направио предах да баци поглед кроз прозор. Топли сунчеви зраци пробијали су се у просторију. Свуда су се видели кровови Лондона.

Била је већ друга половина 1942. године.

ТО ЈЕ ВАШ ПОСАО!

— Звали смо вас због важног задатка — погледао га је значајно виши официр. — Једино ви можете да га извршите јер је веома сложен!

Дакле, ту смо, трже се Гај, али не рече ништа.

— У густо насељеном крају Амстердама — настави официр — налази се зграда немачког Гестапоа. У близини су ћелије са затвореницима, породилиште, школа... Гестаповци су већ побили велики број не само припадника покрета отпора већ и недужних људи, а у њиховој архиви су спискови са именима оних Холанђана које тек чека логор и смрт. Ваш посао је да под окриљем ноћи извршите лет ескадрилом москита до Амстердама, да из ваздуха пронађете зграду Гестапоа и да на њу баците бомбу за осветљавање. Одмах иза вас летеће бомбардери који ће бомбардовати циљ који им ви осветлите. Ако промашите циљ, промашиће га и бомбе наших бомбардера, а то значи смрт невиних људи у ћелијама Гестапоа и суседним зградама! Значи, треба да погодите само управну зграду. То је све! У овој коверти су вам детаљна упутства.

Гај је прихватио коверту. Прописно је поздравио официра и изишао. Чинило му се да се од њега тражи немогуће.

САМО НОЋУ

Од 1939. до 1941. године немачко ваздухопловство контролисало је небо на свим фронтовима. Међутим, 1942. године Немачка се нашла у ваздушном рату на четири фронта: над Енглеском, северном Африком, Совјетским Савезом и самом Немачком.

Британски и амерички авиони свакодневно су на њу изручивали хиљаде тона бомби и то само у једном лету. Оваква тепих-бомбардовања Британци су изводили само ноћу а Американци дању. Прво велико тепих-бомбардовање извршено је 30. маја 1942. године: хиљаду британских авиона напало је Келн и оставило за собом град у пламену. Одмах затим дошао је и низ страшнихударaца који су опустошили Берлин, Хамбург, Дортмунд, Лајпциг, Есен... Представник британског ваздухопловства сер Артур Херис известио је владу да његови авиони уништавају два и по немачка града месечно!

Бомбардовање брана на реци Мене, која је снабдевала водом и електричном енергијом четири милиона Немаца и целу индустрију рурске области, било је највеће које су Британци извели. Овом смелом операцијом руководио је опет Гај Гибсон.

Док је својим ланкастером надлетао брану, Гибсон је гледао како се у ноћи пуној месечине „вода вештачког језера подиже као овсена каша коју неко меша" и како надире кроз велику пукотину у брани. Неколико тренутака касније он је рапортирао: „Долина је почела да се испуњава маглом. Видели смо аутомобиле како јуре путевима пред великим таласом воде који их је сустизао, њихове упаљене фарове које је вода престизала, талас по талас, а онда, како се боја фарова под водом мења, од светлоплаве у зелену, од зелене у тамноцрвену, све док није остала само вода која јури наниже".

За разлику од Американаца који су бомбардовање Немачке вршили дању, Британци су то чинили углавном ноћу, нарочито откако су конструисали нов авион бофајтер који је био опремљен радаром и могао без новог пуњења горивом да прати бомбардере скоро шест часова. Само у периоду од 19. до 25. фебруара 1944. године британско ваздухопловство је сваке ноћи слало на Немачку по 2.300 бомбардера.

УСПЕХ ХЕМИЧАРА

У почетку британска ноћна ваздушна бомбардовања Немачке нису давала никакве резултате јер се циљеви нису могли ни видети. Бомбе су бацане насумце, углавном према навигацији и подацима обавештајаца о положају објеката на земљи. Британски хемичари су се дали на посао и убрзо направили светлећу бомбу коју су ескадриле москита бацале на циљеве. Иза москита су летели тешки бомбардери који су на осветљена места испуштали бомбе. Успех је био велик.

Светлећа бомба, тачније речено бомба за осветљавање, имала је облик обичне бомбе. Из авиона је бацана окачена о падобран. На предњем или задњем делу је имала темпирани упаљач којим се преко пре носног пуњења палила светлећа смеша, магнезијумов или алуминијумов прашак.

Немци су покушали да неутралишу дејство британске светлеће бомбе на тај начин што су на пустим пољима, далеко од циља активирали своје светлеће бомбе. Међутим, никако им није полазило за руком да направе исту нијансу боје па су британски пилоти лако уочавали превару.

ТУ СМО!

— Само да та бомба засветли ове ноћи тамо где треба! — гласно је себи рекао пуковник Гибсон док је водио ескадрилу москита према Амстердаму. Било је то неколико дана после његовог разговора у Министарству рата.

Месечину су смењивали облаци, али су над Амстердамом сребрнасти месец опет појавио. Иза москита на одређеној удаљености летели су бомбардери. Били су натоварени бомбама.

Гибсон погледа у инструменте и добаци другом члану посаде:

— Према обавештењима наших људи о месту где се зграда налази, требало би да смо ту. Зграда је сада тачно испод нас. Ја ћу испустити бомбу.

Гибсон је спустио свог москита на свега триста метара изнад земље. Остали ловци кружили су спремни да одбију сваки напад немачких ловаца. Да би циљ био видљив Гибсон је прво испалио светлећу ракету. Сноп светлости обасјао је небо.

— Видим је, то је! Према опису мора да буде то! — узвикнуо је Гибсон после неколико тренутака осматрања. Пажљиво је довео авион у положај изнад саме зграде и испустио светлећу бомбу.

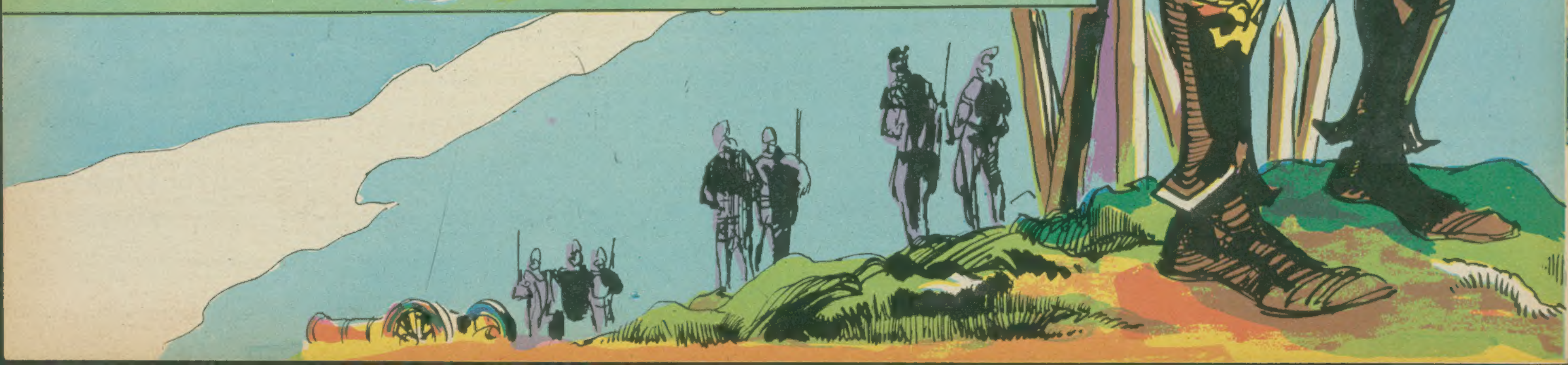
Бомба окачена о падобран полетела је у ноћ. Падала је споро. Бар се Гају тако чинило. Зауставила се тачно на управној згради Гестапоа. Када је просула своју светлост личила је на букет најлепших ружа. Нестала је тек кад су бомбардери засули бомбама зграду Гестапоа и сравнили је са земљом.

На суседним зградама само су попуцали зидови и сручила се прозорска окна.

А. К.

БОЈ НА ИВАНКОВЦУ

Прва делегација храбрих ратника, који су 1805. збацили дахије с власти, кренула је у Цариград да султану пренесе српске захтеве: слободу вере и трговине, право да народ сам бира себи кнеза, да се Турци не мешају у унутрашње српске послове... Тек сад су турски државници увидели да Срби нису дигли устанак само против дахија већ и против султана и турске власти.

Порта је одредила везира Хафиз-пашу да угуши побуну.

Из Ниша је одмах кренула јака турска војска од 15.000 пешака и коњаника. Главни део устаничких снага, 4—5.000 људи и три топа, под командом Карађорђа, налазио се код Јагодине и затварао Турцима главни пут до Београда. Други део побуњеника, који су предводиле војводе Миленко Стојковић и Петар Добрњац, утврдио се на брду Иванковац, на десној обали Мораве код Ћуприје и такође бранио пролаз десном обалом, даље преко Пожаревца према београдском пашалуку. Сматрајући правац који је држао Карађорђе опаснијим јер је водио кроз Шумадију у којој се устанак најјаче разбуктао, Хафиз-паша је кренуо према Иванковцу. Пре но што ће напасти, покушао је да прође лукавством: затражио је од Миленка Стојковића да га пропусти за Београд без борбе обећавши му да ће га предложити султану за врховног кнеза београдског пашалука. Војвода о томе није хтео ни да разговара и 18. августа ујутру Хафиз-паша је напао устанике, прво коњицом, а затим и пешадијом.

У боју који је трајао цео дан обе стране претрпеле су велике губитке. У мрак борба је прекинута. Чувши за битку Карађорђе се исте ноћи пребацио преко Мораве и стигао у Иванковац док се Хафиз-паша повукао према Параћину. Сутрадан, 19. августа, Карађорђе је заузео висове око Параћина. Турци су два пута покушали да поврате изгубљене положаје, али без успеха. Поражени паша се морао повући према Нишу.

Бој на Иванковцу је први сукоб устаника са царским турским трупама. Пре тога српски побуњеници ратовали су само са дахијама, самовољним одметницима од султанове власти. Успех код Иванковца дао је самопоуздање српској војсци и подигао веру у коначну победу.

ВЕЛИКИ СТРАХ

ЗМИЈАРНИК

Сува планина. Немојте да вас њено име заведе као мене. Она обилује изворима, разноврсном дивљачи и — зеленилом! У то сам се уверио сопственим очима кад ме је теча повео у лов.

Имали смо само једну пушку и она је овога пута припадала њему „само" зато што је био искуснији, што је боље познавао планину и што је био... старији. Ја сам имао ловачки нож који ми је висио о десном боку. Био сам поносан што умем доста вешто да се служим њиме.

Тог дана смо имали среће: налетели смо на чопор дивљих свиња. Теча је убио једног вепра, а једног тешко ранио. Међутим, и њега је нашао и докрајчио.

— Добар плен — рекао сам — али како га пренети до села?

— Ле-ле, мајке, што ће буде једење! — унапред се веселио теча. — Врни се у Орашац по Ђоку Резиканта, рекни му шта смо утепали... он зна које ће даље да работи... Ле-ле-ле-ле...

НЕШТО ШУШТИ

Лаганим трком сам се враћао назад. Док су километри пролазили један за другим, честитао сам сам себи што сам дошао овде да проведем летњи распуст. Да сам безобразан, казао бих вам да ми је досадила гимназија, и професори заједно с њом, али нећу. Рећи ћу само то да иако према београдском смогу гајим најискреније патриотска осећања, морам признати да ми се много више свиђа чист, планински ваздух!

Размишљајући тако, прешао сам Ступницу и дошао до једне лепе котлине по чијем је дну кривудала речица. Одлучивши да мало предахнем, зашао сам у шумовити део где је било хладовине. Одједном, зачух неко шуштање иза себе. Брзо сам се окренуо са исуканим ножем али ништа нисам приметио. „Плашљивији си од зеца", рекох сам себи и легох на траву испод једног стабла.

Затворио сам очи и уживао у мирису нетакнуте природе. Баш кад сам намештао главу у бољи положај уз дрво, опет сам зачуо оно шуштање. Отворио сам очи и уплашено погледао око себе. Јао, шта је оно бело међу дрвећем?! Погледао сам оштрије и видео да је то огромно камење. Опет лажна узбуна! Поново сам затворио очи љутећи се на себе због безразложног страха.

БИЛО БИ ТО НАЈЛЕПШЕ ЛЕТОВАЊЕ У МОМ ЖИВОТУ ДА ЈЕДНОГ ДАНА НИСАМ ПОШАО У ЛОВ

Прође неколико минута. „Време је да кренем", помислио сам, кад се онај проклети шум опет поновио, али сада сасвим уз моју леву ногу поред које је био један велики, густ жбун. Од страха сам се укочио као покојник. Да ме је неко тада упитао верујем ли у авети, без размишљања бих му рекао — да.

ПРОКЛЕТНИЦА!

Полако сам отворио очи и угледао змију уз сам глежањ моје леве ноге. Јадна моја лева нога! Тада сам схватио колико је црни хумор на сопствени рачун користан у таквим тренуцима. Глава остаје бистра, а самопоуздање лагано расте!

Док сам је гледао као хипнотисан, она је почела да пузи по мојој нози. Кажу за змије да су хладне, али мени се чинило да на нози имам праву жеравицу. Проклетница, шта има против моје леве ноге. Зашто не пређе на неки други део тела. Жеља ми се ускоро испунила. Допузала ми је на стомак. Сад више ни дебела хладовина није помагала. Зној је избијао кроз сваку пору. Чинило ми се да ми је утроба нестала. Док смо погледима меркали једно друго, схватио сам да ми је једина нада да је шчепам десном руком која ми је била на грудима. Минути су били дуги као вечност. Шарка, јер то је била она, као да ми је палацањем одбројавала последње секунде. Ево је... покреће се... И тада ми рука полете као муња према њој. Ни данас ми није јасно како се то догодило. Изгледа да ми је покретима командовао страх, а не мозак. Чврсто сам је стезао док се њено тело увијало грчевито око моје руке.

Сад ћеш ми, проклетнице, платити за сав претрпљени страх! — говорио сам замахујући ножем који сам држао у левој руци. Затим сам је с гађењем одбацио далеко од себе.

Хтео сам да вриштим од среће, да се смејем и вичем како је живот леп. Али, толико сам био изнурен шоком који сам доживео да сам се само уморно спустио на један велики бели камен. Тада ми поглед паде на околне каменове. На сваком од њих била је по једна или више змија!

ГРОЗНО МЕСТО

Престрављен устао сам и неопрезно пошао кроз густу траву не скидајући поглед са околног камења. И тада сам утврдио да сам вероватно највећи баксуз који је икад дошао у додир са змијама јер сам осетио убод на малом прсту (опет) леве ноге. Шарка! Крикнуо сам од ужаса, дохватио нож и одсекао јој главу. Затим зарезао прст и урлајући за помоћ почео да цедим крв као луд. Поред мене шмугну још једна змија... Дрекнуо сам колико ми грло даје, одбацио нож и почео да бежим са тог грозног места. Од мог самопоуздања и црног хумора више није било остало ни трунке.

Махнито сам трчао док ме је грање шибало по лицу. Чинило ми се да иза сваке травке вреба по једна проклетница. Јурио сам све док нисам упао у неку воду. Почео сам да се давим. Брзо сам се усправио и видео да није дубока. Схватио сам да је то она речица и да у њој нема змија. Ишао сам њеном дужином, ишао, ишао... На самом уласку у Орашац срео сам једног дечака и пре него што сам се онесвестио, успео сам да изговорим:

— Шарка... овде... (и показао место уједа).

• • •

Када сам се освестио, лежао сам у чистом кревету са увијеном главом.

— Спавај, синко, — говорила ми је тетка — добио си енекцију... ле-ле, што си лошо утепао главу...

После тога, данима сам имао утисак да су ми све змије света за петама. Теча је целу ноћ пробдео крај вепрова и тек сутрадан му је дошла помоћ, нашли су се пуцњима. Касније сам дознао да је она котлина позната по великим броју змија и да је зову — ЗМИЈАРНИК.

Борис Јанковић,
Београд

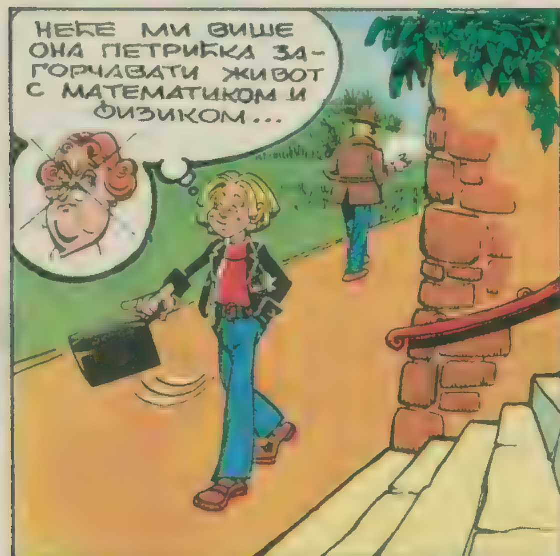
Чврсто сам стезао змију за врат док се њено тело увијало око моје руке.

(Хонорар: 250,00)

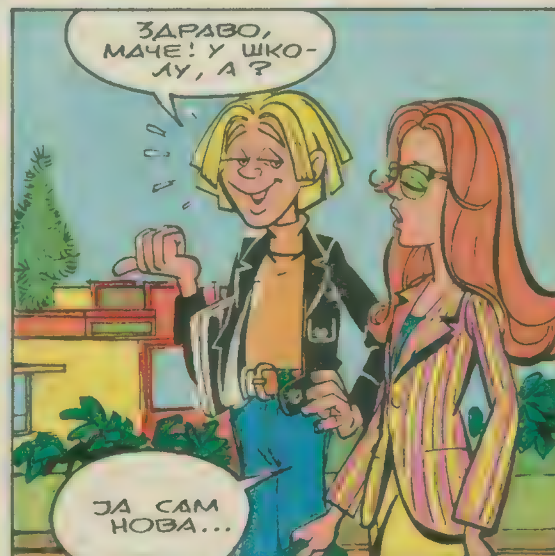
КАКО ПОСТАТИ ОДЛИКАШ

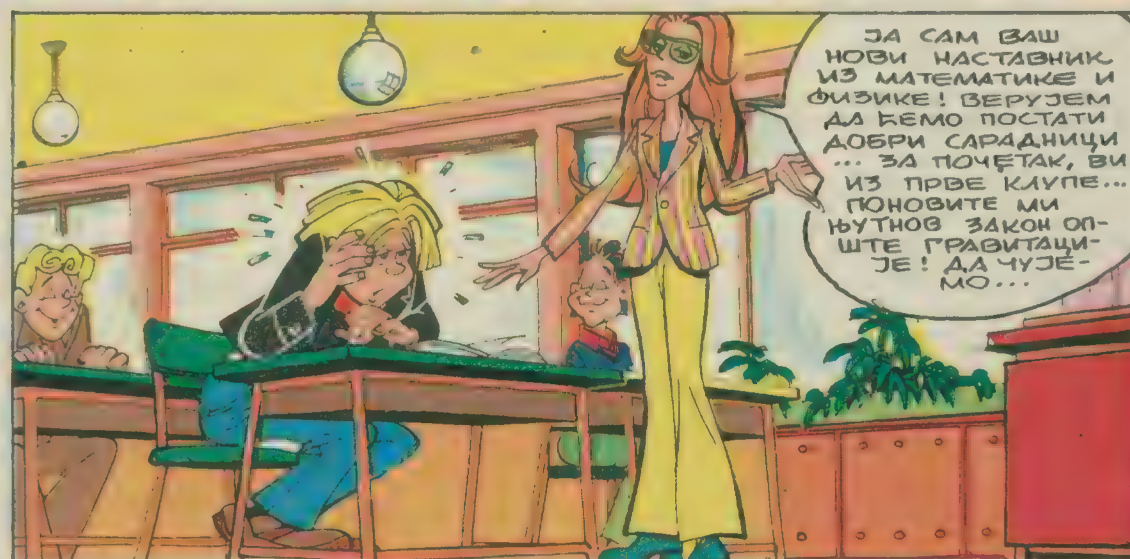

СЛОНОВИ СУ В

Хенк Симпсон возио је по прашњавој равници и намрштено посматрао црне мрље које су у даљини кружиле небом. Личиле су на неко мрко лишће које успорено пада кроз непомичан, топао ваздух. Али, што је ближе прилазио, мрље су добијале одређеније облике да би се на крају претвориле у јастребове — више од стотину птичурина кружило је над равницом.

— Одвратни лешинари! — прогунђа Симпсон и даде гас.

Присуство грабљивица говорило му је да су у близини остаци неке несрећне животиње или чак човека.

МУЖЈАК СА ЈЕДНОМ КЉОВОМ

У кориту исушене реке лежали су, мртви или на издисају џиновски слонови док су се јата јастребова обрушавала на њих бесно кљујући тврду кожу.

Тужно је било видети још живе слонове који су сувише исцрпљени да би се подигли на ноге, изнемогло трубили у узалудном напору да уплаше и растерају лешинаре.

Симпсон је знао шта је узрок страдању ових животиња јер слонови су умирали широм Кеније. Током првих десет месеци те, 1971. године, у овој области није пала ни кап кише. У читавој источној Африци крда слонова издисала су на дугим маршевима трагајући за водом. А где год би они пали, грабљивице би се сјатиле на гозбу.

Али, Симпсон је сада први пут својим очима посматрао тај језив призор и није могао да замисли ништа одвратније. Зграбио је своју винчестерку, искочио из џипа и појурио право међу стрвинаре. Обузет бесом и гађењем пуцао је око себе не нишанећи — птица је било толико да није ни морао да циља.

Сместа је покосио двадесетак, а многе су се уз лепет крила разбежале. Ипак, већина се није нарочито уплашила, и само што је Симпсон ставио нов добош са муницијом, неколико птичурина се сручило на њега. Увукао је главу у рамена истуривши руку да се одбрани од оштрих канџи и кљунова. Тренутак касније био је сав обливен крвљу.

Узмичући, Симпсон је и даље пуцао. Пошто је растерао своје нападаче, отворио је ватру на јастребове који су још летели око слонова. Остатак јата узлетео је и наставио да кружи на извесној удаљености чекајући.

За то време неколико слонова подигло се на ноге и Симпсон их је, спустивши пушку, угледао на двадесетак метара од себе.

Пао му је у очи стари џиновски мужјак са само једном, десном кљовом. Помислио је да је другу вероватно изгубио у борби с неким млађим мужјаком или је, можда, постала плен неког крадљивца слоноваче.

Док је Симпсон стајао и гледао, велика животиња лагано је обилазила умируће слонове дотичући их сурлом. Затим, као да се уверила да су сувише близу смрти да би поново стали на ноге, нетремице је за тренутак погледала Симпсона и лагано почела да се удаљује. Симпсон је закључио да је овај мужјак вероватно предводник десеткованог крда јер су остали слонови кренули за њим.

Сачекао је да се довољно удаље, а онда је пуцао у главе изнурених слонова Са горчином се вратио у џип. Чврсто је одлучио да нешто учини за ове јадне животиње. За годину дана колико је боравио у Кенији, заволео је слонове и почео да им се диви.

ГУБИЛИ СУ ОРИЈЕНТАЦИЈУ

Двадесет седмогодишњи Хенк Симпсон, родом из америчке државе Вајоминг нашао се у источној Африци у лето 1970. године као техничар једне британско-америчке геолошке екипе. Екипа је дошла на позив кенијских власти да истражује наслаге минерала у области на северу земље.

Хенк Симпсон и остали чланови екипе заинтересовали су се за слонове када су открили њихову способност да копајући земљу проналазе воду. Вођ екипе, Британац др Џералд Чендлер, наложио је Симпсону да прати слонове и покуша да фотографише и на мапи означи места где ови буду открили подземне изворе.

— То би нам могло бити од користи — рекао је Чендлер. — Код извора често има минералних наслага.

Тако је Симпсон првих неколико месеци пратио крда слонова кроз пустињу. Захваљујући баш том непрекидном посматрању почео је да поштује ове животиње и да се диви њиховој интелигенцији и способности да се прилагоде сваком терену.

А тада је изненада наступила суша, испразнила речна корита и читаву земљу претворила у ужарену пустош. Умирало је на стотине и хиљаде слонова. Од превелике жеђи губили су способност оријентације и често би издисали на стотинак метара од неке реке и не приметивши је.

Стигавши у логор Симпсон је у глави већ имао готов план. Намеравао је да затражи помоћ свог сународника Арча Марфија, пилота који је већ годинама живео у Кенији од запрашивања приватних и државних имања летећи на једном старомодном авиону.

ДА РАСТЕРАМО ЛЕШИНАРЕ!

Најпре је отишао код др Чендлера и објаснио му шта смера. Вођа екипе показао је пуно разумевање.

— Добро, Хенк, — рекао је. — Разумем те и пошто мислим да ти то неће одузети много времена, слажем се. Али, најпре залечи те страшне огреботине!

Пошто му је екипни лекар ставио неку маст на ране, Симпсон се одвезо ка малом аеродрому на коме је Марфи држао свој авион. Пилот је сместа пристао да му помогне па су се договорили да већ истог поподнева надлете предео западно од неисушене реке Тана.

Само пола часа по узлетању угледали су групу слонова како се лагано креће

САМО САМ МАРФИЈУ СМЕО ДА КАЖЕМ ШТА СЕ ЗАИСТА ДОГОДИЛО СА НАМА, СВИ ОСТАЛИ СМАТРАЛИ БИ МЕ ЛУДИМ.

пустињским песком. Чак и са те висине видело се да једва стављају ногу пред ногу. Река је текла само неколико километара даље, али су слонови, очигледно пометени ужасном жеђи, ишли у супротном правцу!

Пилот је Симпсону дао знак да почне да се спушта и авион се нагло обрушио према крду, пролетео крај њега и натерао га да промени правац. Уплашени слонови дали су се у трк — право према реци. Нешто касније два пријатеља са задовољством су посматрала како велике животиње жедно пију, купају се и прскају сурлама.

Током поподнева успели су да открију и натерају на реку око стотину слонова. Симпсонов план је успео, али је он и даље био потиштен због призора на које су свуда наилазили: слонови изнемогли од жеђи немоћни пред немилосрдним грабљивицама.

Када су се у сумрак поново нашли на аеродрому, Симпсон је рекао:

— Био бих задовољан тек када бисмо некако успели да растерамо те проклете јастребове. Можда бисмо тако спасли много више слонова!

Сутрадан су кренули опремљени митраљезом и великом количином муниције. За првих неколико часова наишли су на пет-шест малих група слонова који су лутали и натерали их према реци. А онда, око подне, док су надлетали један спарушен шумарак, на чистини угледаше двадесетак слонова опкољених стотинама јастребова.

РАТИЛИ ДУГ

МОТОР ЈЕ СТАО

— Да им покажемо! — бесно узвикну Симпсон и Марфи обруши авион.

Док су у ниском лету готово додиривали крошње, Симпсон је сипао ватру. Мртви јастребови падали су на земљу попут црне кише. Када је авион стигао до краја чистине, Марфи га је окренуо за још један напад. Симпсон је наставио да пуца и ускоро се тле под њима црнело од тела лешинара, а ваздух је био пун узвитланог перја. Избројали су десет слонова који су се подигли на ноге и полако кренули ка реци.

Вратили су се на аеродром да узму гориво и још муниције и по подне наставили. Успели су да убију и растерају шест огромних јата јастребова. Нешто касније, на ивици једне суве шикаре угледаше малу групу од шест слонова на коју се управо устремило јато птичурина. Одмах су се сјурили и митраљез је поново заштектао. А тада, управо док је Симпсон намештао нови реденик, авион задрхта. Мотор је закашљао и — стао.

Симпсон је видео како се Марфи бори са командама али без успеха. Апарат се преврнуо и почео да пропада. Следећих неколико секунди Симпсон није био свестан ничег одређеног — само пламена, праска грања које се ломило и страшног бола. Реп авиона је отпао и потрес их је обојицу избацио из кабине на тле.

Симпсон је, још ошамућен, покушао да устане и тада је установио да му је сломљена нога. Хтео је да је опипа, али му је руку пресекао оштар бол. И њу је сломио! Марфи је лежао неколико метара даље лица заривеног у земљу. Симпсон га је позвао неколико пута, али се он није одазивао. Стежући зубе од бола допузао је до њега и окренуо га на леђа. Био је жив, али у дубокој несвести. Тело му је било крваво, а на челу се видела велика модрица.

ПЛАМЕН, ПРАСАК, УДАРАЦ

Мада је и сам био на ивици свести, Симпсон се некако одвукао до олупине авиона и из кабине узео јастуке. Потражио је погледом митраљез и видео да је уништен. Вратио се до Марфија, подметнуо испод њега јастуке и покрио га пилотском јакном коју је такође нашао у кабини. Знао је да више ништа не може да учини док не стигне помоћ — ако уопште стигне. Једина нада била му је да ће неки авион кренути у потрагу када на аеродрому те вечери примете да се Марфи није вратио.

Али, вече је било далеко и Симпсон је дуге поподневне сате проводио у полубудном стању. Повређени пилот ниједном се није померио и Симпсон је морао неколико пута да проверава да ли је још жив. Спасилачки авион није долазио, али зато је Симпсон, кад год би подигао поглед ка небу, видео у даљини јата јастребова. Спустила се и ноћ. Симпсон је скинуо и своју јакну, па и њу пребацио преко Марфија како би га што боље утоплио. Потом се одвукао до олупине авиона и дрхтећи склупчао у кабини.

Када се у зору пробудио прво што је угледао било је јато јастребова које је кружило над авионом и Марфијевим телом. Извукао се из кабине и, проклињући лешинаре, допузао до друга. Одједном, над њима се надвила сенка. Симпсон је подигао главу мислећи да је неки велики облак заклонио сунце и следио се од оног што је угледао: на њих се спуштало јато јастребова тако велико да је замрачило небо!

Хитрим покретом, Симпсон је покрио Марфијеву главу јакном и пре него што су птице, узбуђено крештећи, залепетале око њега имао је само толико времена да левом, здравом руком заклони лице. Клечећи на једном колену, друге ноге болно повијене, ударао је по птицама које су јуришале и нападале. Неколико је ошамутио ударцем песнице, неколико је успео да шчепа за врат и задави. Али, долазиле су нове, настрале и покушавале да се домогну Марфијевог тела.

ЖИВИ ЗАШТИТНИ ЗИД

А онда, изненада, птице су се винуле у небо. Симпсон није знао зашто су престале да нападају док није спустио руку и погледао око себе. Тада је видео крдо од тридесетак слонова који су, машући сурлама и њишући лево-десно своја огромна тела растеривале лешинаре.

Док је запањено гледао, пажњу му је привукао џиновски стари мужјак коме је недостајала лева кљова. Нем од чуда, Симпсон је буљио у свог старог познаника који је покретима тела и сурле сврстава остале слонове у поредак све док нису створили заштитни обруч око њега и Марфија.

Током следећег сата слонови су непрекидно растеривали птичурине. Симпсону се двапут причинило да чује мотор авиона, но небо је остајало пусто. Спасиоци су најзад стигли, али не авионом већ у џипу и камиону. У њима су се налазили чланови геолошке екипе који су кренули у потрагу чим их је аеродром обавестио да се авион није вратио. Када су се они појавили, слонови су, на знак старог мужјака, растурили обруч и нестали у грмљу.

Пошто су Марфија, који је још био у несвести, пренели у камион, један од спасилаца рекао је Симпсону:

— Из даљине смо видели јастребове и то нам је открило где сте. Али, када смо угледали крдо слонова, уплашили смо се да вас нису изгазили. Имали сте среће — мора да сте им за длаку измакли!

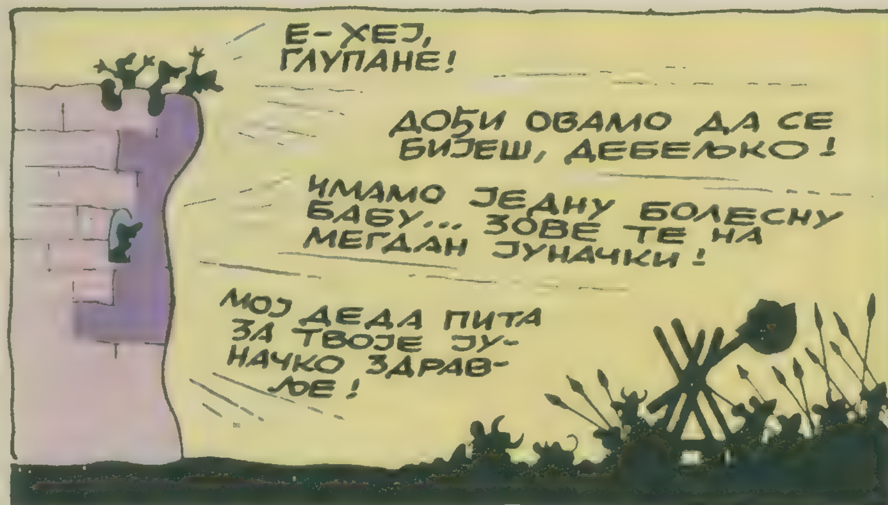
Симпсон је заустио да исприча шта се у ствари догодило, али је помислио да ће га сматрати лудим. Зато је само рекао:

— Да, имали смо среће...

Арч Марфи имао је опасну повреду лобање али је преживео. Када су обојица изишли из болнице, Симпсон му је испричао како су им слонови спасли живот. Арч му је поверовао.

— То само доказује оно у шта сам одувек био убеђен — рекао је — да су слонови паметне животиње и да никада ништа не заборављају. Ни добро ни зло које им неко учини! П. С.

ХОГАР СТРАШНИ

ПРИЧА ИЗ ЖИВОТА

СПАВАО САМ НА САНТИ

Другог дана нисам више могао да издржим глад: узео сам неколико пресних риба и почео да их жваћем!

За нешто више од једног часа откако сам кренуо од куће, из Лењинграда, преда мном се указала бескрајна бела површина залеђеног Ладошког језера. Желео сам да за вечерас, за дочек Нове године, имамо свеже рибе и сад сам био сигуран да ћу се вратити са богатим уловом.

Као и увек током зиме, ово највеће језеро у Европи било је залеђено. Знао сам да је лед довољно дебео да не попусти под мојом тежином па сам корачао слободно, гледајући где би било најзгодније да се зауставим. Први отвор у леду пробио сам на око осам стотина метара од обале. Бацио сам удицу и риба је ускоро почела да трза. Извукао сам прву, па другу, трећу... Риба ме је просто хтела као никад до тада.

Ветар који је дувао са језера кад сам дошао био је све јачи. Почео је да пада и снег, ситан, али упоран. Помислио сам како ће ме невреме отерати кући, а ипак ни после неколико часова нисам могао да се одлучим да кренем.

КОЛИБА ОД ЛЕДА

Кад сам, сав промрзо, почео да скупљам своје ствари и да се спремам за повратак, између сивог неба и ледене површине вејао је густ снег. Изгледало је да су се језеро и небо саставили.

Оних осам стотина метара, колико сам се био удаљио од обале, могао сам да пређем за двадесетак минута, а ја сам ишао цео час а од обале ни трага! Али, мора да је ту негде у близини. Снег ми је смањио видик на двадесетак метара па сам сигурно мало променио правац...

Тек кад је прошао још један час, био сам сигуран да сам залутао. Размишљао сам шта да радим, куда да кренем кад ми је одједном пало на памет да је ветар, док сам ја пецао, променио правац. Ако сада више не дува са језера већ са обале на језеро, онда уместо низ ветар, треба да кренем на ону страну са које ветар дува. Окренуо сам се и пошао назад.

Снег ми је засипао лице па сам се теже кретао. Плашио сам се да Нову годину нећу дочекати са својима јер већ се смркавало и ко зна шта ме још може задесити. И заиста, нисам одмакао далеко кад ми је пут пресекао велики отвор на леду чије је крајеве запљускивала мрка језерска вода. Застао сам збуњен и уморан гледајући са зебњом у провалију испред себе. Отвор је био широк преко три метара и бар десет пута дужи, његови крајеви губили су се у снежној измаглици.

Сад је већ било сигурно да ћу Нову годину дочекати сам, под хладним небом на залеђеном језеру! Морао сам остати да ту преноћим јер се могло догодити да се увалим у још гору невољу. Највише ме је мучила мисао што моји не знају тачно где сам, а из села око Ладошког језера нико ме сигурно није приметио, никог нисам срео. Помоћ нисам могао очекивати.

Спустио сам на лед прибор за пецање и метални сандучић са уловљеном рибом и латио се торбе у којој сам од куће понео нешто суве хране: пола векне хлеба и једну гушћју паштету. Док сам јео, размишљао сам како ћу од комада леда направити скровиште које ће ме, колико-толико, заштитити од ветра. У торби сам носио мушему па ћу је прострти унутра и на њој провести ноћ.

Моја колиба била је брзо готова, али о спавању ни говора! Кад сам легао на мушему, чинило ми се да се моје тело на хладном леду претвара у леденицу: Ноћ сам провео час лежећи на мушеми да одморим ноге, час устајући и скакућући да се мало угрејем.

НЕБО ЈЕ ЧИСТО И ПЛАВО!

Промрзао и гладан, ујутро нисам знао где да кренем, а онда сам схватио да о томе више и не морам да размишљам: чуо сам како лед пуца и онај комад на коме се ја налазим, као велики сплав, почиње да се љуља на води. Био сам заробљен на санти леда која је, ношена ветром, полако запловила кроз процеп у залеђеном језеру. Сад нисам веровао да ће се ово добро завршити, био сам очајан

Глад ме је мучила већ сатима, а онда, око подне, нисам више могао да издржим: извадио сам из сандука неколико риба и, онако пресне, почео да их жваћем. Жеђ сам утолио хладном водом из језера.

Време је споро пролазило и ништа се није догађало, осим што би се ветар повремено стишавао. Предвече поново сам с муком жвакао сирову рибу и пио воду из језера. У току ноћи ветар је постао јачи, моја санта поигравала је на таласима високим и по два метра! Иако сам желео да се ово мучење што пре заврши, последњом снагом борио сам се да не склизнем са леда у таласе.

Следећег јутра десна нога и рука биле су ми потпуно укочене, по одећи и коси ухватиле се леденице. Ношена ветром, санта је секла лед и то ми је давало још мало наде. Можда ћу тако допливати до обале пре него што се потпуно смрзнем.

Када се спустила и трећа ноћ, учинило ми се да у даљини видим светлост! Могло је да буде и привиђење, али натерало ме је да се покренем, да не допустим да ме безнађе потпуно савлада.

Бојао сам се сна: може се догодити да склизнем са санте или да се више не пробудим. Ипак, заспао сам.

Кад сам отворио очи, небо је било чисто и плаво, снег више није падао. Подигао сам мало главу и просто нисам могао да поверујем: угледао сам шуму кроз коју су се назирале куће оближњег насеља!

На рукама и ногама почео сам да пузим преко санте. У току ноћи на води се поново ухватио лед и они комади леда који су пловили око моје санте сад су се претворили у велику ледену површину, чинило ми се све до обале. Кретао сам се полако, био сам толико измучен да више нисам могао да се радујем.

КОД ГАЛИНЕ ВАСИЉЕВНЕ

На свега неколико метара од обале танак слој леда је попустио и ја сам се нашао у води. Мислио сам да је крај, да ништа нећу моћи да учиним да се спасем. А онда се једна санта нашла у мојим рукама, очајнички сам се борио да не потонем и најзад — извукао сам се.

Дуго сам се вукао до насеља, спотицао се и с муком устајао из неутабаног снега. Закуцао сам на прва врата, али нико ми није отворио, тако је било и пред суседном кућом. Нешто даље угледо сам људе. Гледали су ме с чуђењем и без речи окупљали се око мене. Тада ми је пришла нека жена и повела ме са собом.

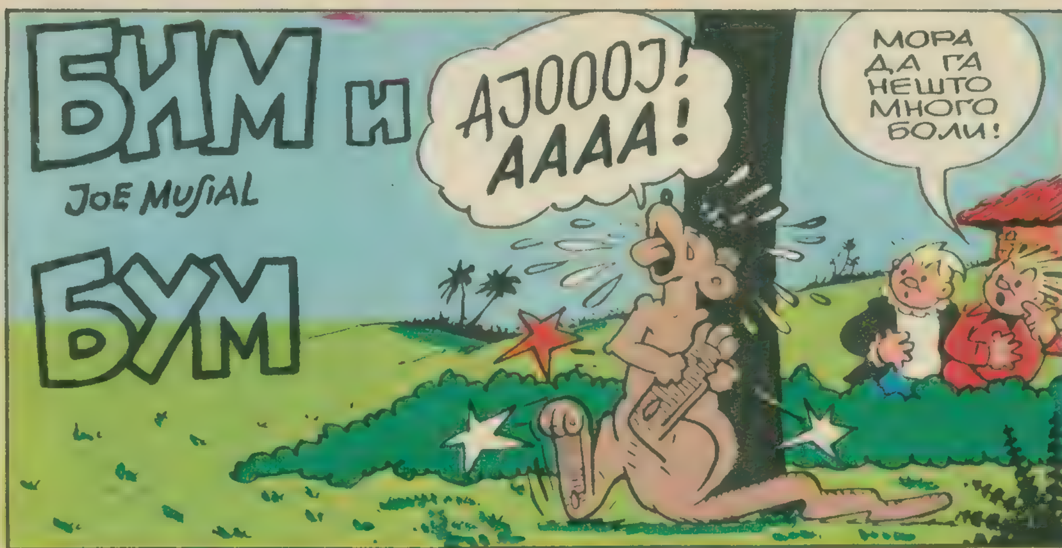
Жив сам! — била је моја прва мисао после дугог сна. Налазио сам се у кући Галине Васиљевне и њеног мужа, одакле су ме пребацили у месну болницу.

Сад, кад знам да ми лекар неће ампутирати десну ногу и руку, устајем и сам се крећем, радостан што сам преболео четири најстрашнија дана и ноћи у свом животу.

Василиј Набудин

Људи су ме гледали с чуђењем, а онда је пришла нека жена и повела ме.

БИМ и БУМ
JOE MUSIAL
АЈОООЈ! АААА!
МОРА ДА ГА НЕШТО МНОГО БОЛИ!

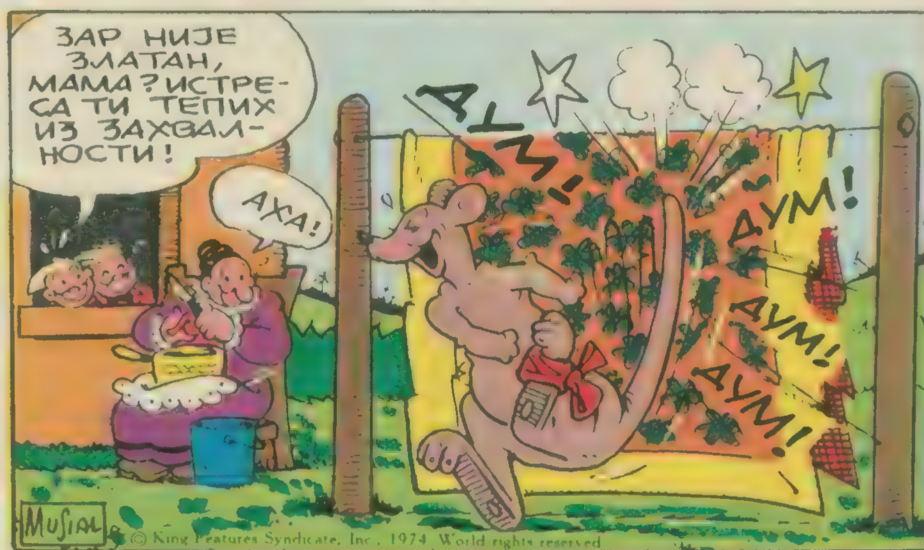

АООО!
ЈАДНИЧАК! ИМА ТРН У НОЗИ!
ИДЕМ ЈА ПО МАМУ! ОНА ЋЕ ЗНАТИ КАКО ДА МУ ПОМОГНЕ!

БРЗО! МАЛОМ КЕНГУРУ... ПУФ... ЗАБ'О СЕ... ПУФ ... ТРН У НОГУ...
ОХ! ЧЕКАЈ! САМО ДА УЗМЕМ ПРИБОР ЗА ПРВУ ПОМОЋ!

НИЈЕ НИШТА СТРАШНО! ДОДАЈ МИ ПИНЦЕТУ!
ЕВО, МАМА!
НЕ БОЈ СЕ... МАМА ЈЕ ДОБРА!

САМО БУДИ МИРАН! ТАКО ЈА ВАДИМ ТРН И МОЈИМ СИНОВИМА!
ООООО!
АООО!
ООООО!
?

ВИДИШ? ТРН ЈЕ ИЗВАЂЕН! САД МАЛО АЛКОХОЛА И ЈЕДАН ЗАВОЈ...
МАМА, ПРАВО СИ СРЦЕ!
САМО ТИ НАРЕДИ, МАМА!

ЗАР НИЈЕ ЗЛАТАН, МАМА? ИСТРЕСА ТИ ТЕПИХ ИЗ ЗАХВАЛНОСТИ!
АХА!
ДУМ!
ДУМ!
ДУМ!
MUSIAL

СРЕЋКО

SWAN FEATURES SYNDICATE - W. VAN WERINGEN

Wim

РИП КИРБИ: ЛАЖНЕ ДИПЛОМЕ

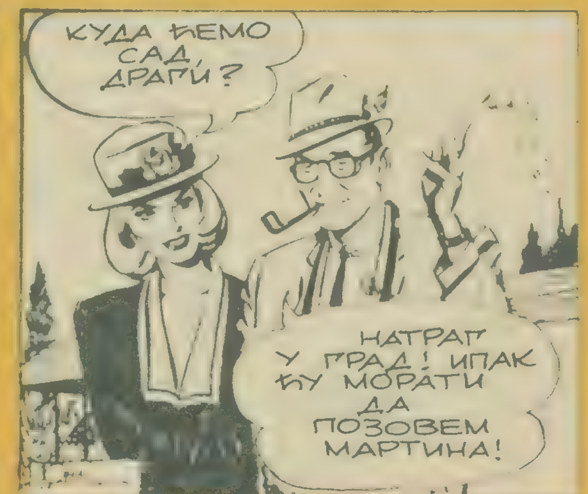

НИКАД НИСАМ ЧУО ЗА БЛАГО КОЈЕ НИЈЕ ЗАКОПАНО! ТО ЈЕ ГУСАРСКИ ЗАКОН!
ДОСТА ЈЕ ШАЛЕ, РИПЕ!

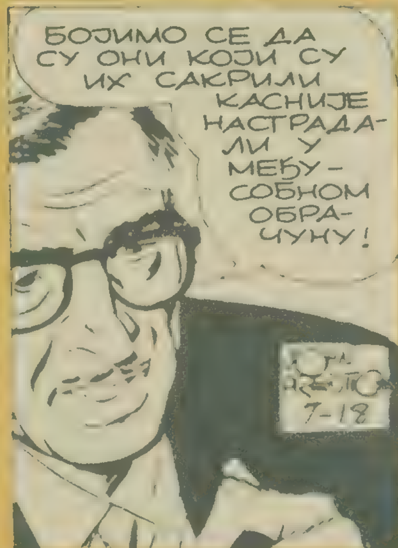
НЕСТАЛО ЈЕ САВРЕМЕНО БЛАГО! УКРАДЕНО НЕКОЛИКО МИЛИОНА ДОЛАРА...
King Features Syndicate, Inc. 1964. World rights reserved

... У ОБВЕЗНИЦАМА КОЈЕ СЕ МОГУ УНОВЧИТИ! НИКО НЕ ЗНА ГДЕ СУ...

ПРЕТПОСТАВЉАМ ДА КРАДЉИВАЦ ЧЕКА ДА СЕ СТВАР СТИША ПА ДА ИХ УНОВЧИ!
СТВАР ЈЕ МНОГО ОЗБИЉНИЈА!

БОЈИМО СЕ ДА СУ ОНИ КОЈИ СУ ИХ САКРИЛИ КАСНИЈЕ НАСТРАДАЛИ У МЕЂУСОБНОМ ОБРАЧУНУ!

ЗА ОНОГА КО ИХ НАЂЕ ТО ЈЕ **ГОТОВ НОВАЦ!** ОБВЕЗНИЦЕ НЕ ГЛАСЕ НА ИМЕ...

ДА СЕ РАЗУМЕМО, МАРТИ! КОЛИКО САМ СХВАТИО БИЛА СУ ДВА КРАДЉИВЦА?!
ТАЧНО!

ЗНАЧИ, ОБВЕЗНИЦЕ СУ САКРИЛИ А ОНДА УБИЛИ ЈЕДАН ДРУГОГ?

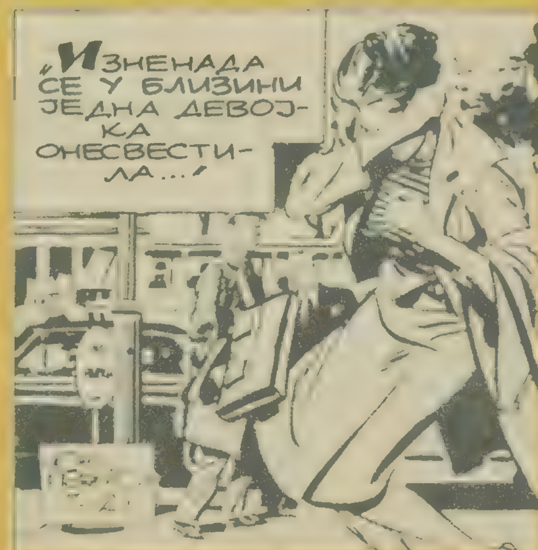
ДА! СВАКИ ОД ЊИХ ХТЕО ИХ ЈЕ САМО ЗА СЕБЕ!
МНОГИ ЗНАЈУ ЗА КРАЂУ И САД ЖЕЛЕ ДА ОТКРИЈУ СКРОВИШТЕ!

КАКО СЕ ПЉАЧКА ДОГОДИЛА?
УСРЕД БЕЛА ДАНА!

„ОБВЕЗНИЦЕ ЈЕ ОКЛОПНИМ КОЛИМА ТРЕБАЛО ПРЕНЕТИ У БАНКУ..."

„ИЗНЕНАДА СЕ У БЛИЗИНИ ЈЕДНА ДЕВОЈКА ОНЕСВЕСТИЛА...“

НАЦИОНАЛ
БАН
„Свет је почео да се окуп-ља, чувари су се за трену-так окренули...“

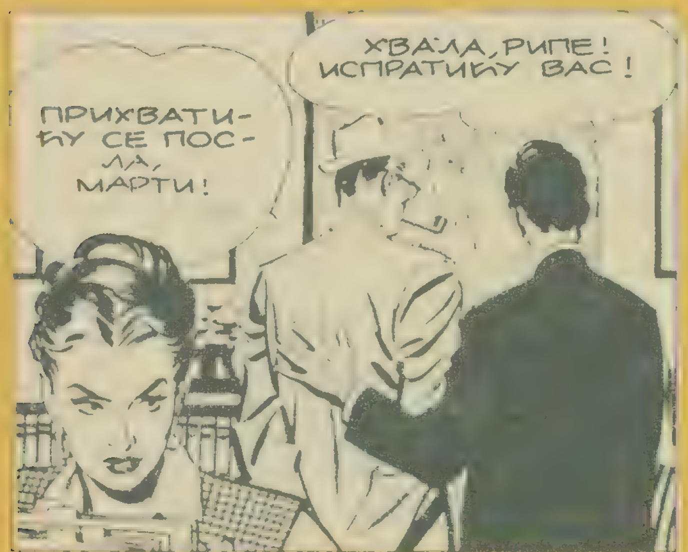

„То је двојици на-падача било са-свим довољно...“

ЗНА ЛИ СЕ КО ЈЕ ДЕВОЈ-КА?
НЕ! У ГУЖ-ВИ КОЈА СЕ СТВОРИ-ЛА НА ЊУ СУ СВИ ЗАБОРАВИЛИ!
7-22

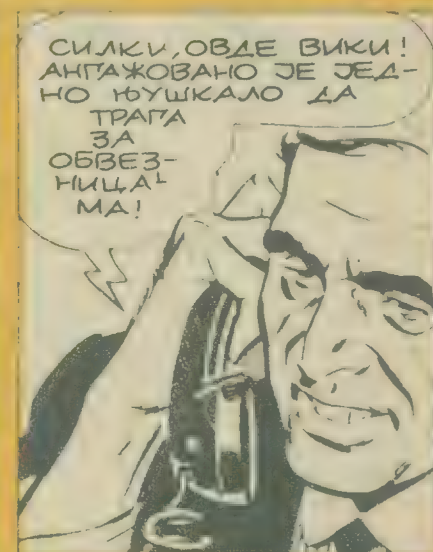

„Бандити су отели обвезни-це и побегли...“

7-23
„И девојка се мир-но удаљила...“

ЗНАЧИ, ТРЕБА ТРАЖИ-ТИ И ДЕВОЈКУ И ОБВЕЗНИЦЕ!

ПРИХВАТИ-ЋУ СЕ ПОС-ЛА, МАРТИ!
ХВАЛА, РИПЕ! ИСПРАТИЋУ ВАС!

СИЛКИ, ОВДЕ ВИКИ! АНГАЖОВАНО ЈЕ ЈЕД-НО ЊУШКАЛО ДА ТРАГА ЗА ОБВЕЗ-НИЦА-МА!

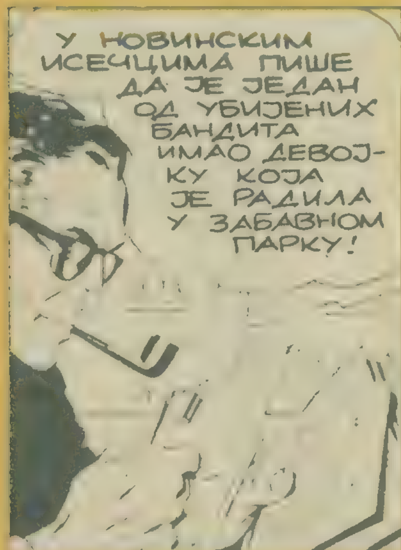

МАРТИ СЕ УПРА-ВО ДОГОВОРИО С ДЕТЕКТИ-ВОМ РИПОМ КИРБИ-ЈЕМ!

ХВАЛА, ВИКИ! ПУСТИЋЕМО ТОГ КИРБИЈА ДА ИХ НАЂЕ ПА ЋЕ-МО ИХ ОД ЊЕГА ОТЕТИ!

ХМ... ДА САМ ЈА КРАДЉИ-ВАЦ ГДЕ БИХ ИХ САКРИО?
© King Features S.

У РЕДУ, СИЛКИ! ПРЕНЕЋУ ТИ СВЕ ШТО КИРБИ ЈАВИ! АЛИ, ЗА ТО ОЧЕКУЈЕМ НАГРАДУ!

БИЛО ЈЕ МУДРО ОД ТЕБЕ, ШЕФЕ, ШТО СИ УБАЦИО ВИКИ У ОСИГУРАВАЈУЋЕ ДРУШТВО! АЛИ, ШТА АКО НИ КИРБИ НЕ УСПЕ ДА ИХ НАЂЕ?
О ТОМЕ ЋЕМО КАСНИЈЕ МИСЛИТИ!

ДЕСМОНДЕ, ДОБИО САМ ЈЕДАН ЗАНИМЉИВ И ТЕЖАК ПОСАО...
РУЧАК ЋЕ ОДМАХ БИТИ ГОТОВ!

У НОВИНСКИМ ИСЕЧЦИМА ПИШЕ ДА ЈЕ ЈЕДАН ОД УБИЈЕНИХ БАНДИТА ИМАО ДЕВОЈКУ КОЈА ЈЕ РАДИЛА У ЗАБАВНОМ ПАРКУ!

ПОКУШАЋУ ДА ОТКРИЈЕМ ШТА „БОЖАНСТВЕНА БЕЛА“ ЗНА О УКРАДЕНИМ ОБВЕЗНИЦАМА!

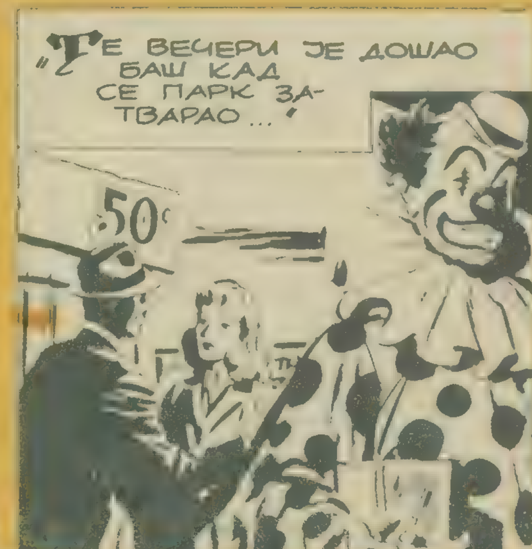
НАВАЛИ, НАРОДЕ! ПРЕДСТАВА ПОЧИЊЕ!
МОРАЋУ ДА ГЛЕДАМ ПО ДУЖНОСТИ!

НЕ ЗОВУ ЈЕ УЗАЛУД „БОЖАНСТВЕНА“!

МИС БЕЛА, МОЖЕМО ЛИ ДА ПОРАЗГОВАРАМО?
ВИ СТЕ ЖАЦА?

ПА... НИСАМ БАШ ТО! НЕШТО МЕ ЗАНИМА...
АКО ВАС ЗАНИМА МОЈА ИГРА... СЕДИТЕ!

БЕЛА, ДА ЛИ БИСТЕ МИ ИСПРИЧАЛИ ШТА СЕ ДОГАЂАЛО ОНЕ НОЋИ КАД ЈЕ ПИТ УБИЈЕН?

СВИ МИСЛЕ ДА ЈЕ ПИТ БИО МОЈ МОМАК! ЈА ЗА ЊЕГА НИКАД НИСАМ МНОГО МАРИЛА...

„ТЕ ВЕЧЕРИ ЈЕ ДОШАО БАШ КАД СЕ ПАРК ЗАТВАРАО...“
50¢

РЕКАО ЈЕ ДА ИМА НЕШТО ВАЖНО ДА МИ КАЖЕ !
И ШТА ВАМ ЈЕ ИСПРИЧАО?

„ИЗНЕНАДА ЈЕ УЗВИКНУО: „ЕВО ФРЕНКА", И МАШИО СЕ ПИШТОЉА...“
СТРАВА

„ОБОЈИЦА СУ УЛЕТЕЛИ У САЛУ С КРИВИМ ОГЛЕДАЛИМА...“

„...И ПОЧЕЛИ ДА ПУЦАЈУ ЈЕДАН НА ДРУГОГ...“

„КАД ЈЕ ПОЛИЦИЈА СТИГЛА ОБОЈИЦА СУ БИЛИ МРТВИ...“

ЗНАЧИ, ПИТ ВАМ НИЈЕ РЕКАО СВОЈУ ТАЈНУ?

ШТА МИСЛИТЕ, БЕЛА, У ЧЕМУ БИ МОГЛА БИТИ ТА ЊЕГОВА ТАЈНА?
ПРЕТПОСТАВЉАМ ДА СУ У ПИТАЊУ БИЛЕ ТЕ ОБВЕЗНИЦЕ...

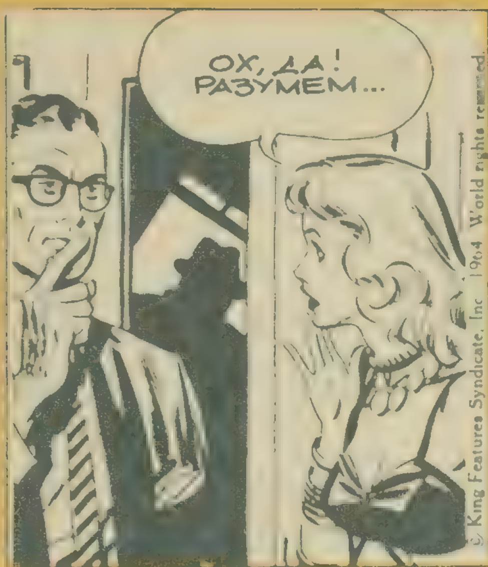

ПОКУШАЈТЕ, ИПАК, ДА СЕ СЕТИТЕ СВЕГА ШТО ВАМ ЈЕ ТЕ ВЕЧЕРИ ЈОШ КАЗАО!

ИЗГОВОРИО ЈЕ НЕКЕ РЕЧИ КОЈЕ НИСУ БАШ НИШТА ЗНАЧИЛЕ...

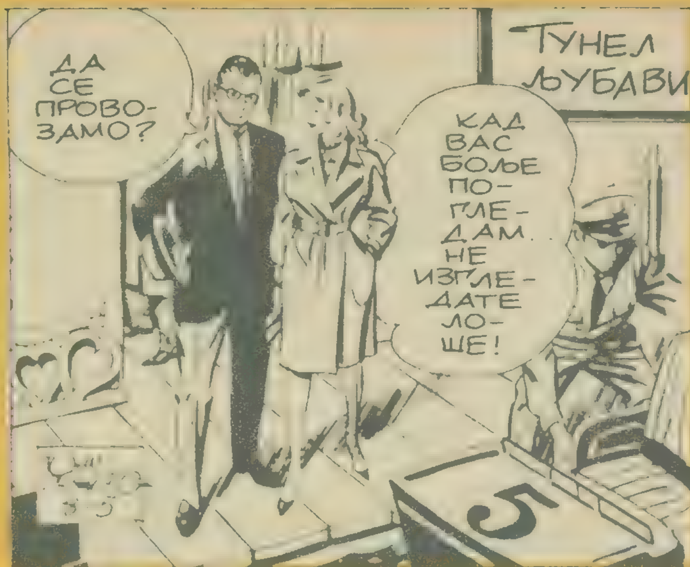

САМО РЕЦИТЕ! ЗА МЕНЕ ЋЕ МОЖДА ИМАТИ НЕКО ЗНАЧЕЊЕ!

ОХ! ПОЧИЊЕ ВАТРОМЕТ!

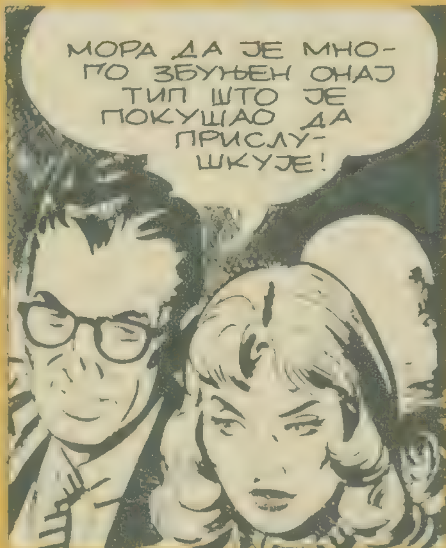

У СВЕТЛОСТИ ВАТРОМЕТА УКАЗАЛА СЕ СЕНКА...

ОХ, ДА! РАЗУМЕМ...
© King Features Syndicate, Inc. 1964 World rights reserved

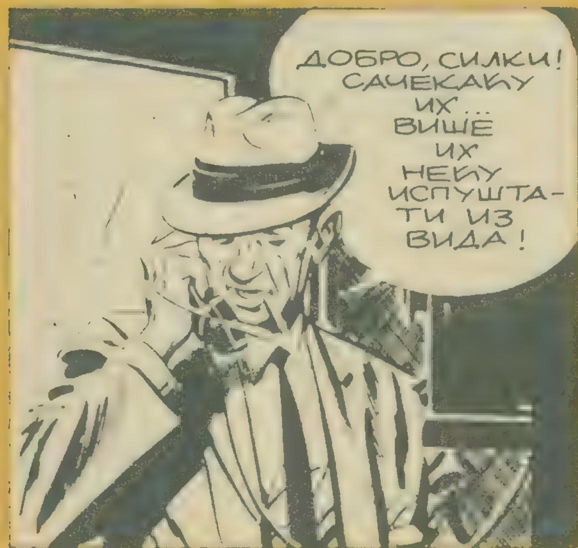

ОБУЦИТЕ МАНТИЛ! ЗНАМ ГДЕ МОЖЕМО НА МИРУ ДА РАЗГОВАРАМО!

ДА СЕ ПРОВОЗАМО?
ТУНЕЛ ЉУБАВИ
КАД ВАС БОЉЕ ПОГЛЕДАМ. НЕ ИЗГЛЕДАТЕ ЛОШЕ!
5

СКОЧИТЕ, БЕЛА!
ТУНЕЛ ЉУБАВИ
ОДУВЕК САМ СЕ НАДАЛА ДА ЋУ НА НЕКОМ КРСТАРЕЊУ СРЕСТИ ПРИНЦА...

МОРА ДА ЈЕ МНОГО ЗБУЊЕН ОНАЈ ТИП ШТО ЈЕ ПОКУШАО ДА ПРИСЛУШКУЈЕ!

АЛИ, СИЛКИ! КАКО САМ МОГАО САМ У ТУНЕЛ ЉУБАВИ? БИЛО БИ СУМЊИВО!

ДОБРО, СИЛКИ! САЧЕКАЋУ ИХ... ВИШЕ ИХ НЕЋУ ИСПУШТАТИ ИЗ ВИДА!

А САД МИ РЕЦИТЕ ШТА ЈЕ ТО ПИТ КАЗАО!
ПИТ ЈЕ ИМАО ХОБИ! ГАЈИО ЈЕ ДАНСКЕ ДОГЕ...

И ТАД ЈЕ КАЗАО: „МОРАМ ТИ РЕЋИ ЗА ПСЕ..."

А ОНДА ЈЕ НАИШАО ФРЕНК И ПОЧЕО ЈЕ ОБРАЧУН?
ТО ЈЕ СВЕ!

ДА! ВИДИТЕ, РЕЧИ БЕЗ СМИСЛА!

МОЖДА И НИСУ! ХВАЛА НА ВОЖЊИ, БЕЛА!
МОГЛИ БИСМО И ДРУГИ ПУТ!

ВРЕМЕ ЈЕ ЗА МОЈ ПОНОВ-НИ НАСТУП! ДО ВИЂЕ-ЊА!
ЗБОГОМ! И ХВАЛА ВАМ, БЕЛА!

ОПЕТ ОНАЈ ТИП! ДА ВИДИМ ДА ЛИ БАШ МЕНЕ ПРАТИ!
King Features Syndicate, Inc. 1964 World rights reserved

ЈЕДНУ КАРТУ, МОЛИМ!
УЛАЗНИЦЕ

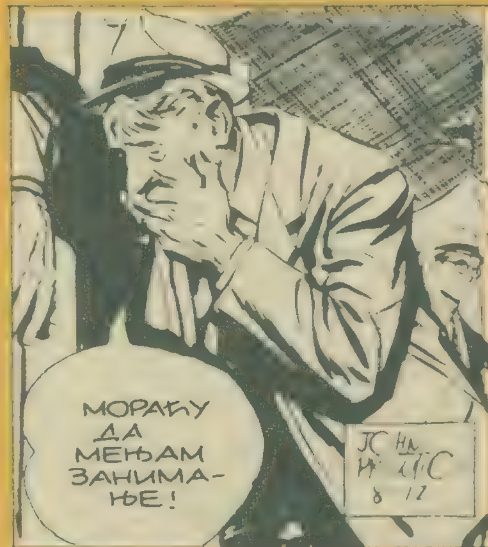

САД МИ ВИШЕ НЕЋЕ УМАЋИ! ИЋИ ЋУ ЗА ЊИМ...

ОХ! ОВО ЈЕ УЖАСНО!

ПРАТИ МЕ! ОВО ЈЕ САМО ПОЧЕ-ТАК, ПРИЈАТЕ-ЉУ!

НА-ВОЗА-ЋЕШ СЕ, МОМАК!
ОХ, НЕ! ОД ТОГА ЋЕ МИ БИТИ МУКА!

ОХ!
ОХ!
ЛЕТЕЋИ ТАЊИРИ 25 ЦЕНТИ

МОРАЋУ ДА МЕЊАМ ЗАНИМА-ЊЕ!

МУКЕ СУ СЕ НАС-ТАВИЛЕ...
ОХ!

ЗАРАДИО СИ ЦИГАРУ, ДРУГАР!
БОНГ!
МЕРАЧ СНАГЕ

ОДЛИЧАН ПОГОДАК! А НА-ГРАДУ ДАЈЕМ — ТЕБИ!

ЕВО ТИ СВЕ! ЗАСЛУЖИО СИ! И ДА ВИ-ШЕ НИСИ ИШАО ЗА МНОМ!

ВИДИШ! У ОВОМ ГРАДИЋУ ПИТ ЈЕ ДРЖАО СВОЈЕ ПСЕ... БЕЛА МИ ЈЕ КАЗАЛА!
ДИВНЕ ЖИВОТИЊЕ.

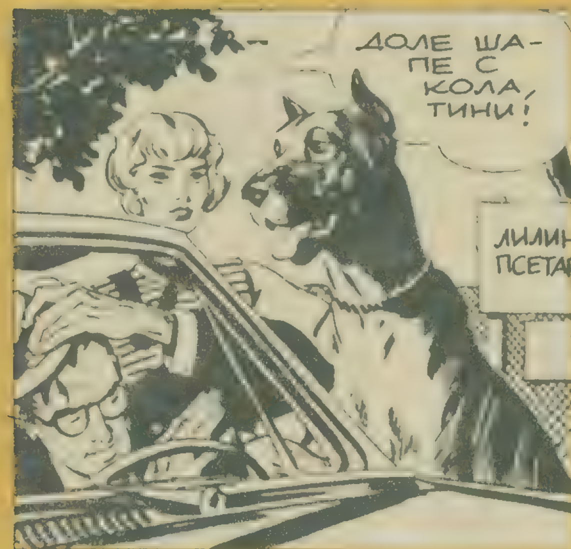

ХМ... ИЗГЛЕДА ДА СМО СТИГЛИ!
ЛИЛИНА ПСЕТАРА

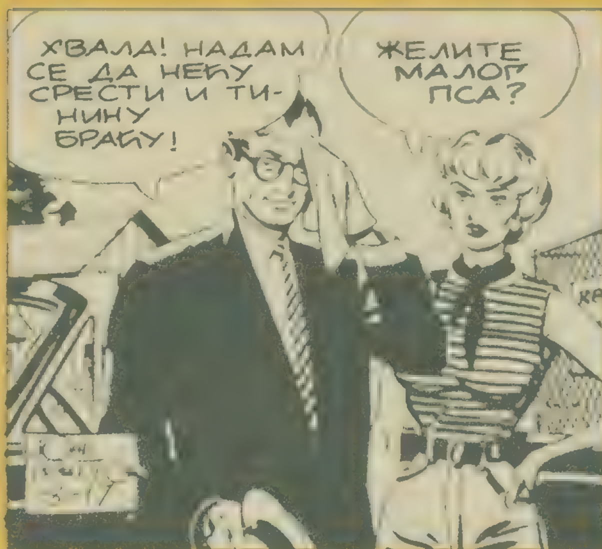

ОХ! ЗАИСТА СИ СЈАЈАН ПАС...

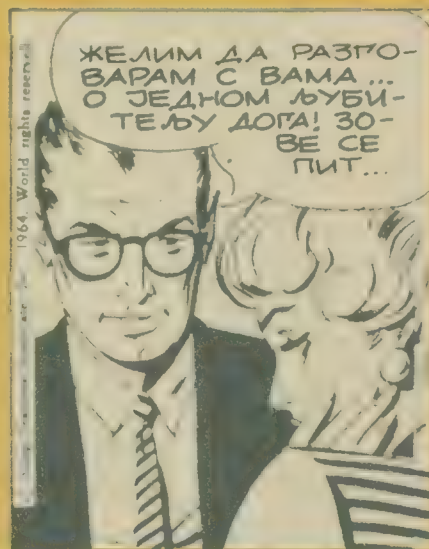

...И ДОБРА СИ ТИ КУЦА...

НЕ БОЈТЕ СЕ! НЕЋЕ ВАС УЈЕСТИ!

НЕ БОЈИМ СЕ ДА ЋЕ МЕ УЈЕСТИ... БОЈИМ СЕ ДА НЕ СТАНЕ НА МЕНЕ!

ДОЛЕ ШАПЕ С КОЛА, ТИНИ!
ЛИЛИН ПСЕТАР

ХВАЛА! НАДАМ СЕ ДА НЕЋУ СРЕСТИ И ТИНИНУ БРАЋУ!
ЖЕЛИТЕ МАЛОГ ПСА?

ЖЕЛИМ ДА РАЗГОВАРАМ С ВАМА... О ЈЕДНОМ ЉУБИТЕЉУ ДОГА! ЗОВЕ СЕ ПИТ...
1964 World rights reserved

ЈЕСУ ЛИ СВИ ОВИ ПСИ ВАШИ... ИЛИ СУ, МОЖДА, ПИТОВИ?
ВЕЋИНА ПРИПАДА МЕНИ! АЛИ, ПИТ ЈЕ ДРЖАО СВОЈЕ ПСЕ ОВДЕ...

...И ЗА НЕКЕ ОД ЊИХ ДОБИО ЈЕ НАГРАДЕ! ПОКАЗАЋУ ВАМ ИХ!

ПЛАВЕ ТРАКЕ И РАЗНЕ ДИПЛОМЕ...
ХММ...

МОГУ ЛИ ДА РАЗГЛЕДАМ ШТЕНАРЕ? ВЕРУЈЕМ ДА ЗНАТЕ ШТА ТРАЖИМ?
ДА, ЧИТАЛА САМ О ТИМ ОБВЕЗНИЦАМА! САМО, ИЗГУБИЋЕТЕ ВРЕМЕ...

ПОЛИЦИЈА ЈЕ ОВДЕ ВЕЋ СВЕ ПРЕТРАЖИЛА И НИШТА НИЈЕ НАШЛА!

АЛИ, ПОГЛЕДАЈТЕ АКО ЖЕЛИТЕ! ЗА СВАКИ СЛУЧАЈ ВЕЗАЋУ ТИНИ...

ТИ СИ СРЦЕ ОД КУЦЕ... АЛИ, НЕ МОЖЕШ МИ ПОМОЋИ!

НИШТА! НИКАКВОГ ТАЈНОГ СКРОВИШТА У ЗИДОВИМА И ИСПОД ПОДОВА!

ЗБОГОМ, ЛИЛ! БИЛИ СТЕ У ПРАВУ!
РЕКЛА САМ ВАМ ДА НИШТА НЕЋЕТЕ НАЋИ!

НЕ РАЗУМЕМ ТО, ДЕСМОНДЕ! ПРЕМА ПИТОВИМ ПОСЛЕДЊИМ РЕЧИМА ПОСТОЈИ НЕКА ВЕЗА ИЗМЕЂУ ПАСА И ОБВЕЗНИЦА!
АЛИ ВИ НИШТА НИСТЕ НАШЛИ?

НЕ! ПА ИПАК... ЧЕКАЈ МАЛО...

НЕЧЕГ САМ СЕ СЕТИО! ВРАЋАМ СЕ...
У ОВО ДОБА НОЋИ?

ИДЕЈА ЈЕ ПОТПУНО ЛУДА, АЛИ КАД БОЉЕ НЕМА...

ЧУДНО! СВУДА ЈЕ МРАК... А ИПАК НИЈЕ ТАКО КАСНО...

ЈОШ ЧУДНИЈА ЈЕ ОВА ПОТПУНА ТИШИНА! ГДЕ СУ ПСИ?

МАЛИ ПСИ СПАВАЈУ... АЛИ ШТА ЈЕ СА ТИНИ? ПОКУШАЋУ ДА ЗАЗВОНИМ...

„ОДСУТНА ПРЕКО НОЋИ. ЛИЛ"
НЕ МОГУ ДА ЈЕ ЧЕКАМ ДО ЈУТРА!

ГЛЕ! ВРАТА НИСУ ЗАКЉУЧАНА! ДА ЗАВИРИМ...

НИЈЕ ТО ГРЕХ... НИСАМ ДОШАО ДА НЕШТО УКРАДЕМ! САМО ЋУ ПОГЛЕДАТИ...

НАРОЧИТО МЕ ЗАНИМА ОНАЈ ЗИД...

...ТАЧНО! ОБВЕЗНИЦЕ СУ ТУ... УРАМЉЕНЕ КАО ДИПЛОМЕ СА ИЗЛОЖБЕ ПАСА!

ЛУКАВО ОД ПИТА! ОБВЕЗНИЦЕ ЈЕ ИЗМЕШАО С ДИПЛОМАМА... ИЗГЛЕДАЈУ СЛИЧНО...

ШТА ЈЕ САД?

ОХ! ТИНИ! ЛЕЗИ!
King Features Syndicate, Inc. 1964 World rights reserved

ЕВО... ГРИЗИ ОВО.. ЛАМПУ!

ТАКО! САМО ГРИЗИ... ЗАБАВИ СЕ...

ТРАС!
НЕ МОГУ ДА ПУЦАМ... ПАС ЧУВА СВОЈУ КУЋУ...

НИЈЕ НИ ЧУДО ШТО ЛИЛ НЕ ЗАКЉУЧАВА ВРАТА... ТИНИ ЈЕ ПОУЗДАН ЧУВАР!
8-28

ДА, БОЉИ СЕ НЕ БИ МОГАО ЗАЖЕЛЕТИ...

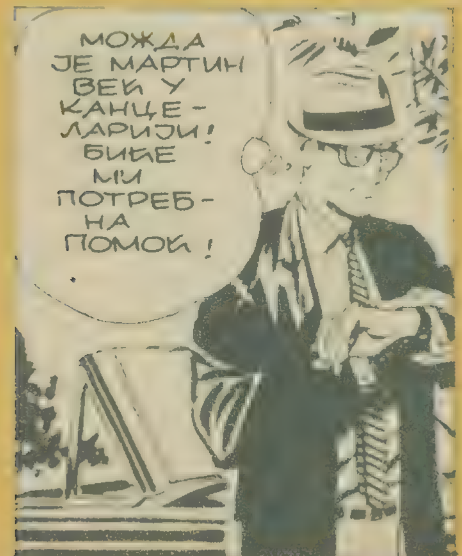

НИЈЕ ФЕР! ПСИ ТРЕБА ДА ЛАЈУ... А НЕ ДА СЕ ОВАКО ШУЊАЈУ...
8-29

МОРАЋУ ДА САЧЕКАМ ЈУТРО! А ДОТЛЕ... МОГУ И ДА ОДРЕМАМ!

КАКВА НОЋ! АЛИ НИСАМ СМЕО ДА СЕ УДАЉИМ...

ДА! ОБВЕЗНИЦЕ СУ ТАМО, НА ЗИДУ! ТАКО СУ БЛИЗУ...

...А ИПАК БЕСКРАЈНО ДАЛЕКО!

МОЖДА ЈЕ МАРТИН ВЕЋ У КАНЦЕЛАРИЈИ! БИЋЕ МИ ПОТРЕБНА ПОМОЋ!

ЈАВИЋУ МУ ТЕЛЕФОНОМ...

ОВДЕ ВИКИ, МИСТЕР МАРТИН ЈОШ НИЈЕ ДОШАО! САМО РЕЦИТЕ, ПРЕНЕЋУ МУ ПОРУКУ...

НАШЛИ СТЕ ОБВЕЗНИЦЕ? ДИВНО! ШТА ДА КАЖЕМ МИСТЕР МАРТИНУ?
9-2
ДА ПОНЕСЕ НАЛОГ ЗА ПРЕТРЕС И ДОВЕДЕ ТРЕНЕРА С ВЕЛИКОМ МРЕЖОМ!

ДОБРО ЈУТРО! ЈЕ ЛИ НЕКО ЗВАО?
НИКО, ШЕФЕ!

НЕ ОСЕЋАМ СЕ ДОБРО, ШЕФЕ! МОРАМ ДО АМБУЛАНТЕ!
САМО ИДИТЕ, ВИКИ!

...ТО ЈЕ СВЕ, СИЛКИ! НЕ ЗАБОРАВИ МОЈУ НАГРАДУ!
9-3

СВЕ СМО СПРЕМИЛИ, СИЛКИ!
СЈАЈНО! ИДЕМО ДА ОСЛОБОДИМО КИРБИЈА ТОГ НЕВАЉАЛОГ ПСА!

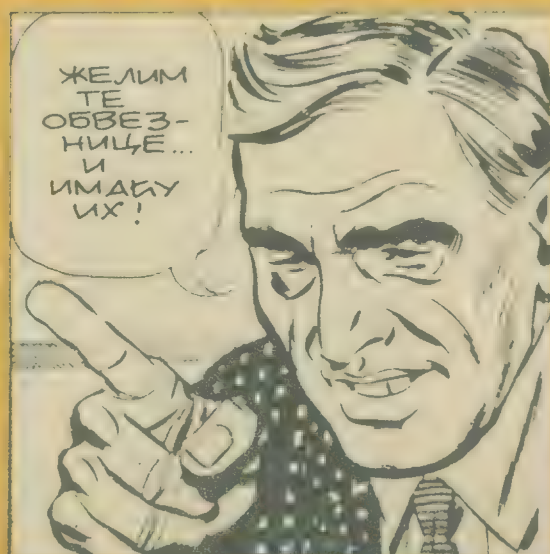

АЛО, КИРБИ! ЈА САМ ЏО СИЛК! МАРТИН ЈЕ ЗАУЗЕТ ПА ЈЕ МЕНЕ ПОСЛАО ПО ОБВЕЗНИЦЕ...
ЉИЛИНА ПСЕТАРА
ДОНЕЛИ СТЕ НАЛОГ ЗА ПРЕТРЕС?

КОМЕ ЈЕ ЈОШ ТО ПОТРЕБНО! МИ ПРЕДСТАВЉАМО ЗАКОН...

ХАЈДЕМО ПО ОБВЕЗНИЦЕ!
9-4
НЕШТО МИ ЈЕ ОВДЕ ЧУДНО... САМО, ШТА?

ТРЕНУТАК САМО, СИЛК!

МОРАМО САЧЕКАТИ ВЛАСНИКА!
НИКОГ ЈА НЕЋУ ДА ЧЕКАМ!
9-5

ЖЕЛИМ ТЕ ОБВЕЗНИЦЕ... И ИМАЋУ ИХ!

СТАНИТЕ, СИЛК! ПО-КАЖИТЕ ВА-ШЕ ОВЛАШЋЕ-ЊЕ!

ПОКАЖИ МУ НАША ОВЛАШ-ЋЕЊА, ДЈУК!
ОДМАХ, ШЕФЕ...

ЕВО ТИ...

ОВО ЈЕ НАША ЛИЧНА КАР-ТА!

ОВО ТИ ЈЕ НАЛОГ ЗА ПРЕ-ТРЕС...

А ОВО ЈЕ **МОЈА** ЛИЧНА КАРТА!

ДОБРО ЈЕ ПО-ГЛЕДАЈ!

САМ СИ **ОВО** ТРА-ЖИО, КИРБИ!

ЗАТО, ЕВО ТИ!

МНОГО СИ ГЛЕ-ДАО КАУБОЈЦЕ, МОМАК!
ТВОЈИ ПРИЈА-ТЕЉИ СУ БИЛИ НЕДОВО-ЉНО ОПРЕЗНИ...

ПРЕДСТА-ВА ЈЕ ЗАВРШЕ-НА! ВЕЖИ-ТЕ ГА!

ТАКО! АКО СЕ И ОСВЕСТИ НЕЋЕ МОЋИ ДА МРДНЕ!
ДАЈ МИ ПИШТОЉ СА УСПАВЉУЈУЋИМ СРЕДСТВОМ! ИМАМ ИДЕЈУ...

© King Features Syndicate, Inc., 1964. World rights reserved

ЗАСПАЋЕШ, КУЦО! А КАД СЕ ПРОБУДИШ... ЧЕКАЋЕ ТЕ НАГРАДА!
9-11

ЗАР ТИМЕ ДА УСПАВАШ ТОЛИКОГ ПСА?
ОВО БИ УСПАВАЛО И СЛОНА! БЕЗ БРИГЕ!

ВИДИШ ЛИ! СПАВА К'О ЈАГЊЕ... И СПАВАЋЕ ЧИТАВ САТ!
9-12

БАШ ЛЕП УКРАС ЗА СВАКИ ЗИД!

САД СУ ОБВЕЗНИЦЕ НАШЕ!

ДОВУЦИТЕ КИРБИЈА ОВАМО...

ТАКО! НЕК' СПАВАЈУ ЗАЈЕДНО! НАДАМ СЕ ДА ЋЕ ПАС, КАД СЕ ПРОБУДИ, БИТИ ГЛАДАН!

КАЖУ ДА ПСИ ВОЛЕ ДЕТЕКТИВЕ!
ДА ГА ПОСОЛИМО И ПОБИБЕРИМО... БИЋЕ УКУСНИЈИ!

ШТЕТА ШТО НЕЋЕМО ПРИСУСТВОВАТИ ТОМ ДОРУЧКУ!

НЕШТО КАСНИЈЕ...

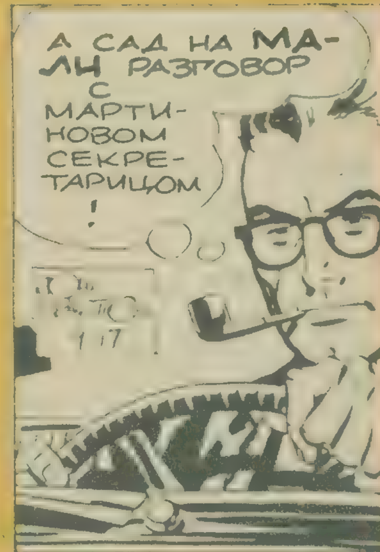

ДОВОЉНО... ХВАЛА, ТИНИ! КАД СЕ ИЗВУЧЕМ ИЗ ОВИХ КОНОПАЦА ПО-ЉУБИЋУ И ЈА ТЕ-БЕ...

НАДАМ СЕ ДА ЋЕТЕ МОЋИ СВЕ ОВО ДА МИ ОБЈАСНИТЕ!

...И ТО ЈЕ СВЕ, ЛИЛ!
ЗНАЧИ, ОБВЕЗ-НИЦЕ СУ БИЛЕ ТУ... А ЈА ИХ НИСАМ ПРИМЕТИЛА!

ОВО ЈЕ ЗА РАЗБИЈЕН ПРОЗОР И ОСТАЛУ ШТЕ-ТУ! ПОЛИЦИЈА ЋЕ ВЕРОВАТНО ЖЕ-ЛЕТИ ИС-КАЗ...
НЕКА ГА ТРАЖЕ ОД ТИ-НИ...

А САД НА МА-ЛИ РАЗГОВОР С МАРТИ-НОВОМ СЕКРЕ-ТАРИЦОМ!

НИСТЕ ДОБИЛИ ПОРУКУ? МОРА ДА ЈЕ СЕ-КРЕТАРИЦА ОБАВЕСТИ-ЛА СИЛ-КА...
КАЗАЛА ЈЕ ДА МОРА У АМБУЛАН-ТУ И НИЈЕ СЕ ВРАЋАЛА!

НЕ, НИЈЕ ДОЛАЗИ-ЛА!
ТО МЕ НЕ ЧУДИ! ХВАЛА!

ЗА ТО ВРЕ-МЕ...
СИЛК СЕ НЕ ЈАВЉА! ВАРА-ЛИЦА ПРО-КЛЕ-ТА...

ТРЕБАЛО ЈЕ ДА ЗНАМ ДА ЋЕ МЕ ИЗИГРАТИ!

ОБВЕЗНИЦЕ СУ ТУ... А ШТА ЈЕ ОВО?
ЗАР НИЈЕ И ТО...?

ТО ЈЕ ПСЕЋА ДИ-ПЛОМА, ИДИОТЕ!
© King Features Syndicate

ЗАР МЕНЕ ТАКО ДА ПРЕВАРИ ?

МИСЛИ ДА НЕ ЗНАМ ГДЕ МОГУ ДА ГА НАЂЕМ...

КУДА, РИПЕ ?
ДА НАЂЕМ ВАШУ ВРЛУ СЕКРЕТАРИЦУ!

ШТА ЈЕ ОВО, СИЛК ?
ДЕСЕТ ХИЉАДА ДОЛАРА! ВИШЕ НИСТЕ ЗАСЛУЖИЛИ!

ОБВЕЗНИЦЕ ВРЕДЕ МИЛИОНЕ!
ТО ЈЕ БЕДАН УДЕО ЗА...

ЕВО ВАМ ЈОШ... ПА ПОДЕЛИТЕ!

БУДИТЕ СРЕЋНИ ШТО СТЕ И ТО ДОБИЛИ!

КО ЈЕ ЛУД ДА С ДРУГИМА ДЕЛИ МИЛИОНЕ!

АЛИ...
ЗНАМ ГДЕ МОГУ ДА ГА НАЂЕМ... У ЊЕГОВОЈ КОЛИБИ НА ЈЕЗЕРУ...

ВИКИН СТАН ЈЕ ПРЕКО ПУТА! ДА ЛИ ЈЕ КОД КУЋЕ...?

ТЕЛЕФОН! МОЖДА ЈЕ СИЛК?

ДА ВАМ НИЈЕ ПОТРЕБНА ВЕЛИКА ЕНЦИКЛОПЕДИЈА У ДВА...

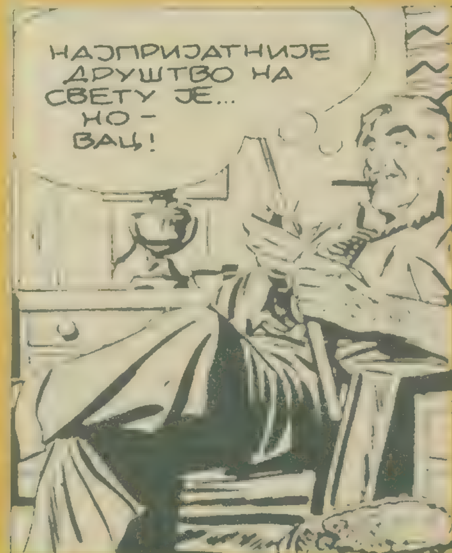

НЕ!

ЧУДНО! НЕ ВОЛИ ДА СЕ ОБРАЗУЈЕ ...

АХА! ЕВО ЈЕ!

КУДА ЛИ ЈЕ ТО КРЕНУЛА?

САМО ТИ МЕНЕ ВОДИ, ЦУРИЦЕ! КЛАДИМ СЕ ДА СИ КРЕНУЛА ПО СВОЈУ ПЛАТУ!

НАЈПРИЈАТНИЈЕ ДРУШТВО НА СВЕТУ ЈЕ... НОВАЦ!

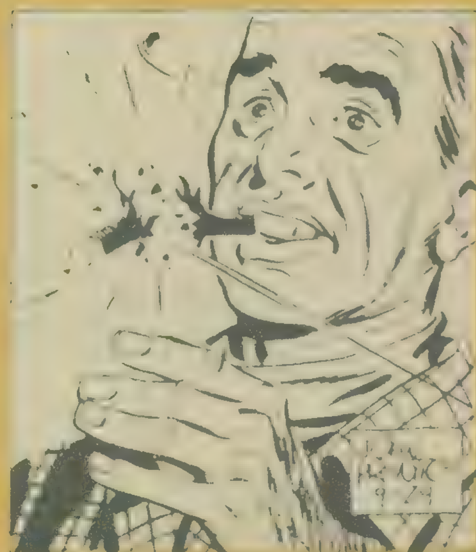

КИРБИ ЈЕ НЕ ИСПУШТА ИЗ ВИДА...
ПРЕКО РЕКЕ, ПА У ШУМУ! АЛ' КЛАДИМ СЕ ДА НЕ ИДЕ СВОМ ДЕДИ У ПОХОДЕ...

ЗАУСТАВИЛА ЈЕ И ПУТ НАСТАВЉА ПЕШИЦЕ... ДА НЕКОГ ИЗНЕНАДИ!

ОВО ЈЕ ДУШУ ДАЛО ЗА ОДМАРАЊЕ ЖИВАЦА!

ДА... НА ЈЕЗЕРУ ЈЕ СИЛК! ВИКИ ДРЖИ ПИШТОЉ! АЛА СЕ ТИ ПРИЈАТЕЉИ МРЗЕ!

БАЦИ ТУ ПУЦАЉКУ, ВИКИ! ЗНАШ ДА НЕ УМЕШ ДА ПУЦАШ!
НЕ УМЕМ?

УЗЕЋУ СВЕ ОБВЕЗНИЦЕ, ПРЕВАРАНТУ!
СЛУШАЈ, ВИКИ! ТЕБИ БИХ ЈА ДАО ТВОЈ ДЕО...

САД СИ ИХ САМА УЗЕЛА... И САД ОДЛАЗИ! ИДЕМ НА ПЕЦАЊЕ...

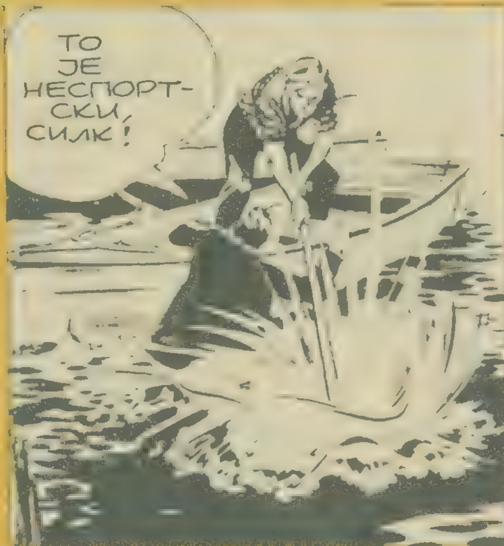

ТАКО, БЕБИЦЕ! ОСТАВИ ТУ ИГРАЧКУ!

У ПРАВУ СИ, СИЛК! ТА ИГРАЧКА ЈЕ ОПАСНА...

ТО ЈЕ НЕСПОРТСКИ, СИЛК!

ХАЈД' У ВОДУ... ФИНА ЈЕ ЗА КУПАЊЕ!

И ДОК СЕ ОНИ ГУШАЈУ...

ЈОШ НИЈЕ СВЕ ИЗГУБЉЕНО...

ГДЕ СУ ТИ САД ПОМОЋНИЦИ, СИЛК?

РАДО БИХ ТЕ ОСТАВИО У ВОДИ АЛИ СЕ БОЈИМ... ЗАГАДИЋЕШ ЈЕ...

ОБВЕЗНИЦЕ СУ У МОЈИМ РУКАМА... МОЖДА ЈОШ МОГУ ДА ПОБЕГНЕМ!

АЛ' ПАЗИ ДА СЕ НЕ ПРЕДОМИСЛИШ... ИЛИ ЋЕШ НАТРАГ У ЈЕЗЕРО!
ДОСТА... ПРЕДАЈЕМ СЕ!

ВИКИ, СТАНИТЕ! **СТАНИТЕ!**

ВРТИ МИ СЕ У ГЛАВИ... НЕ ВИДИМ...

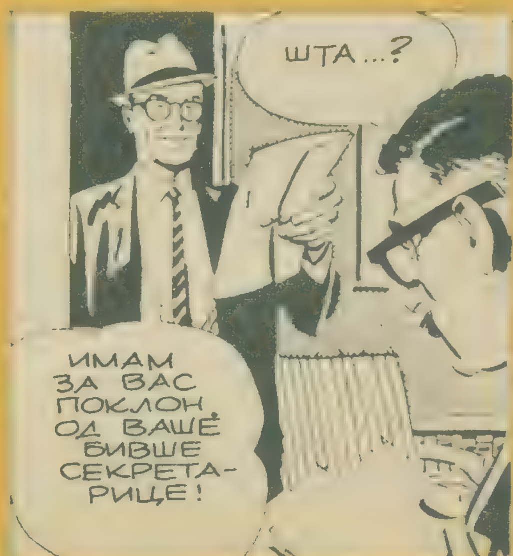

НЕСРЕЋНИЦА!

ЗАР МОЖЕ НОВАЦ ДА БУДЕ ДРАГОЦЕНИЈИ ОД ЖИВОТА...?

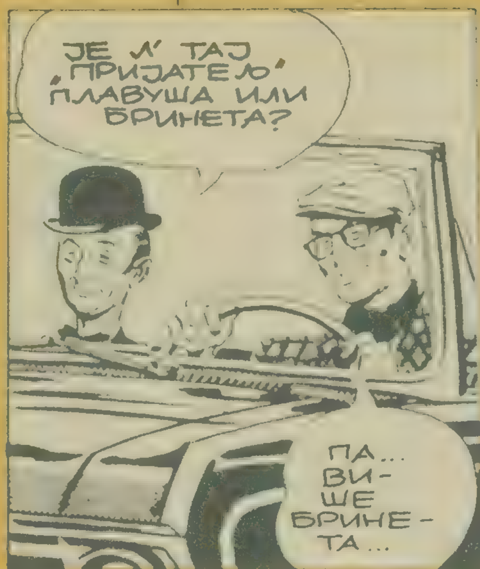

ДА! НЕКА ДОЂУ И ПОЛИЦИЈСКА И БОЛНИЧКА КОЛА... БРЗО!

НЕКОЛИКО НАПРСЛИХ РЕБАРА И РАНА! ОЗДРАВИЋЕ!
ХВАЛА, ДОКТОРЕ!

БЕЗ БРИГЕ! МИ ЋЕМО ПРЕУЗЕТИ БРИГУ О СИЛКУ И ДЕВОЈЦИ!
ОДЛИЧНО, КАПЕТАНЕ! ЈА МОРАМ НАТРАГ У ЊУЈОРК!
ТРАЖИ

ШТА...?
ИМАМ ЗА ВАС ПОКЛОН ОД ВАШЕ БИВШЕ СЕКРЕТАРИЦЕ!

ЗНАЧИ ОБВЕЗНИЦЕ СУ НАЂЕНЕ А БАНДА УНИШТЕНА?
ТАЧНО, ДЕСМОНДЕ! БИ Л' САД ПОШАО СА МНОМ ДА ОБИЂЕМО ЈЕДНОГ ПРИЈАТЕЉА!

ЈЕ Л' ТАЈ „ПРИЈАТЕЉ" ПЛАВУША ИЛИ БРИНЕТА?
ПА... ВИШЕ БРИНЕТА...

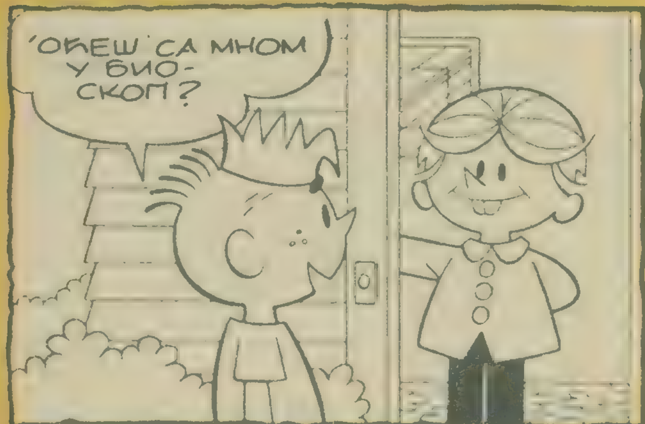

ОХ!
ЗНАО САМ ДА ЋЕТЕ СЕ СЛОЖИТИ!

ДА ПОВЕДЕМО ТИНИ С НАМА, ДЕСМОНДЕ?
ЛЕПА ЖИВОТИЊА... АЛ' НЕ ВЕРУЈЕМ ДА БИХ СТИГАО ДА КУВАМ ЗА СВЕ НАС!
ЛИЛИНА ПСЕТАВ

ИМАТИ ПРЕД ОЧИМА ТОЛИКИ НОВАЦ, А НЕ ЗНАТИ...
БАР СТЕ БИЛИ МИРНИ! ПСИ НЕ ЗАДАЈУ ТОЛИКЕ БРИГЕ!

КУДА САДА?
НА ТРКАЛИШТЕ! ДА НАСТАВИМ ТАМО ГДЕ СУ МЕ ПРЕКИНУЛИ...
КРАЈ

КЛИКЕРЧЕ

'ОЋЕШ СА МНОМ У БИОСКОП?

НЕ МОГУ! ВЕЋ САМ ОБЕЋО НЕКОМ ДРУГОМ!..

...И **ОНА** МИ НЕ БИ ОПРОСТИЛА АКО ПРЕКРШИМ ОБЕЋАЊЕ!

ОНА? ЗАР ИДЕШ С НЕКОМ **ЖЕНСКОМ ГЛАВОМ?**

КАКО МОЖЕШ? АКО БУДЕШ ОТИШ'О С НЕКОМ **ЖЕНСКОМ ОСОБОМ**... С НАШИМ ПРИЈАТЕЉСТВОМ ЈЕ СВРШЕНО!

ЗАР И АКО ЈЕ ТО МОЈА МАМА?

МИЦКО

НЕ СВИЂА МИ СЕ КАКО МИЦКО ИЗГЛЕДА! ДА СЕ НЕ РАЗБОЛИ!
МЕНИ СЕ ОН НИКАД НЕ СВИЂА!
ПРЕЈЕО СЕ

НОСИ ГА КОД ВЕТЕРИНАРА!
БАХ! СИГУРАН САМ ДА МУ НИЈЕ НИШТА!

НЕЋУ ВАЉДА ДА ТЕ ТЕГЛИМ! СЕДИ ТУ И ДРЖИ СЕ!

ОВАКО ЈЕ ЛАКШЕ!
ГРЕБ
ГРЕБ

ПЛОП

РАЗБОЛЕЋЕШ СЕ НАМРТВО... САМО КАД ТЕ УХВАТИМ!

ТАКО! ТАМО ЋЕТЕ ТЕК ЛЕПО ДОЧЕКАТИ!
ПСЕТАРИ

РУЧАК!

ПРВО ЋУ ЈА...
МЉАЦ

ЧИСТИ СЕ, МИЦКО!
ГРРР
ААВ
ХА! ХА! ОНИ ЋЕ МЕ ОСВЕТИТИ!

ГРР ГРР

ЈАОО
ОХ
КУКУ
ШТА ЋЕ МИЦКО НА **МОМ** КРОВУ?

ХВАЛА ШТО СТЕ МИ ДОНЕЛИ МАЧКА! ИЗГЛЕДА САСВИМ ДОБРО!
АЛ' ЗАТО ОВАЈ ЈАДНИ ЧОВА ИЗГЛЕДА БЕДНО!
КРАЈ

Денис: БОКС МЕЧ

ТАТА, ЈЕСИ ЛИ МНОГО ЗАУЗЕТ ?
АХА!

А ЧИМЕ СИ ЗАУЗЕТ?
ЧИТАЊЕМ!

А О ЧЕМУ ЧИТАШ ?
О ТОМЕ КАКО СЕ ПОДИЖУ ДЕЦА!

ЗАР ЈЕ НЕКО НАПИСАО КЊИГУ О **МЕНИ?**
О ТЕБИ БИХ **ЈА** МОГАО ДА НАПИШЕМ **ТУЦЕ** КЊИГА!

И ШТА У ТОЈ КЊИЗИ КАЖЕ О ВАСПИТАЊУ ДЕЦЕ?
ПА... ПИСАЦ ВЕРУЈЕ У **НЕСПУТАВАЊЕ!**

СВЕ ШТО ЖЕЛИМ ?
ТО ЗНАЧИ: ПУСТИ ДЕТЕ ДА РАДИ ОНО ШТО ЖЕЛИ!

НИКАД НИШТА ПАМЕТНИЈЕ НИСАМ ЧУО!
ЧЕКАЈ, ДЕНИСЕ...

ТАЈ ШТО ЈЕ ТО НАПИС'О МОРА ДА ЈЕ **ГЕНИЈЕ!**
ОХ! ЈА СЕ БАШ НЕ СЛАЖЕМ...

'АЈДЕ БАР ДА **ПРОБАМО,** ТАТА!
ДОБРО! А ШТА БИ ТИ ТО ЖЕЛЕО ДА РАДИШ ?

ДА СЕ **БОКСУЈЕМ!**

ХОЋЕШ ЛИ ДА СТАВИШ РУКАВИЦЕ?
НЕ! МЕНИ ПО РУКАМА НИЈЕ ХЛАДНО!

МИСЛИО САМ НА БОКСЕРСКЕ РУКАВИ-ЦЕ!
МОЈИ ДРУ-ГАРИ СЕ НЕ БОКСУЈУ С РУКАВИЦА-МА!

КОД НАС ЈЕ ТО ЈЕДАН -ДВА!
А ШТА ТИ ЈЕ ТО ЈЕДАН-ДВА!

ЈЕДАН -ДВА!
ОХ! ЈАО!

ТО НИЈЕ ФЕР! ЈА НИСАМ БИО СПРЕ-МАН!
АЛ' ТИ СИ МЕ ПИТ'О!

'АЈДЕ ДА СЕ ИГРАМО КОЊА!
НЕ МОЖЕ СВЕ ОДЈЕ-ДНОМ!

ЧЕКАЈ ДА ТИ НАВУ-ЧЕМ РУКА-ВИЦЕ!
АЛ' У КЊИЗИ ПИШЕ ДА МОГУ ДА РАДИМ ШТО ХОЋУ!

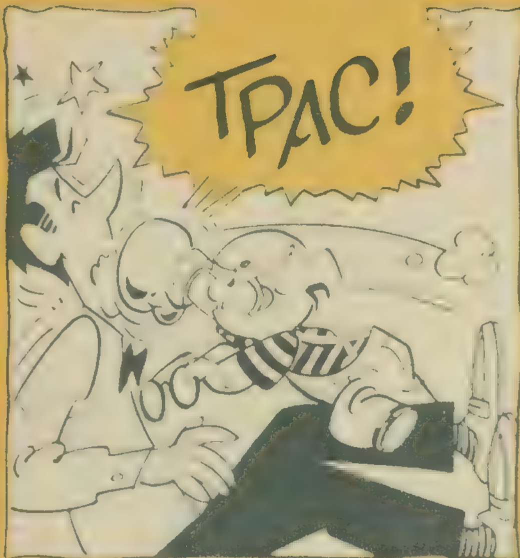

А ЈА ТИ КАЖЕМ ДА МОРА ДА ПОСТОЈИ НЕКИ РЕД! ЖЕЛЕО СИ БОКС ...
ИХ!

ШТА ТИ ЈЕ?
АКО ЋЕМО ДА СЕ БОКСУЈЕ-МО СКИНИ НАОЧАРИ!

НЕ БРИНИ! НЕЋЕШ МЕ НИ ДОДИРНУТИ СВОЈОМ РУКАВИ-ЦОМ!
БАШ ХОЋУ!

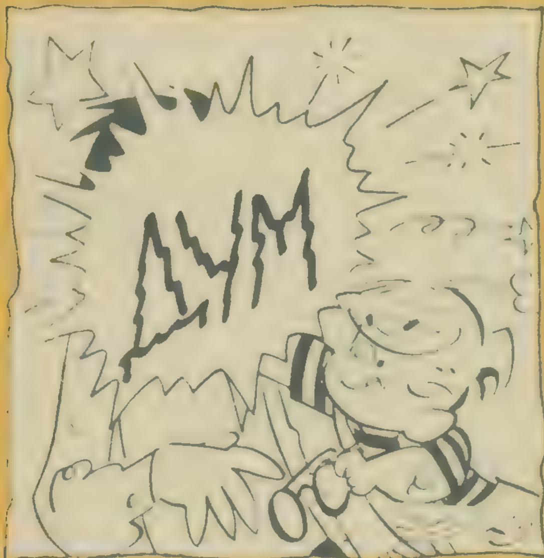

ДА СЕ КЛА-ДИ-МО?
ВАЖИ!

ДУМ!

ТРАС!

ФЉАС

БАМ

ДУМ

БАМ
ШТА...?

ШТА ТО РАДИТЕ?
НОКАУТИРАО САМ ТАТУ... И ТО ЈЕДНОМ РУКОМ!

АКО СЕ ВЕЋ БОКСУЈЕТЕ, ДРЖИТЕ СЕ ПРАВИЛА!
ДЕ, ДЕ!
ХУ! ДОБРО ЈЕ ШТО СИ СЕ УМЕШАЛА!

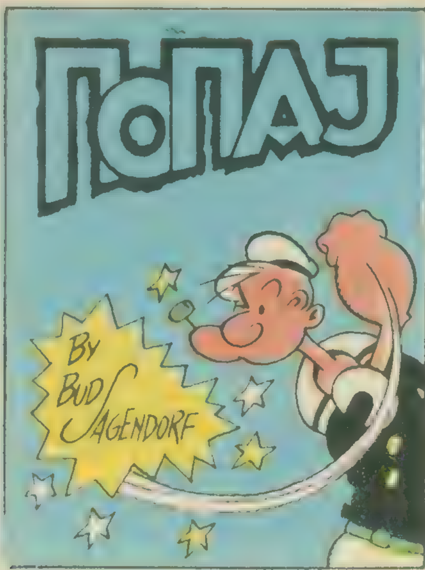

ДАЈ РУКУ... ЗА ДРУГУ РУКАВИЦУ!
ЈА САМ СЕ ДОБРО СНАЛАЗИО И СА ЈЕДНОМ!

ДОБРО ИХ ВЕЖИ... НА ЧВОР!
БЕЗ БРИГЕ!

САД ЋУ ЈА НАВУЋИ СВОЈЕ РУКАВИЦЕ...
ТАТА! МОРАМ ДА СКИНЕМ РУКАВИЦЕ!

ЗАШТО?
МОРАМ... ПА МОРАМ У КУПАТИЛО!

И ТАКО...
ЈЕ Л' МЕЧ ГОТОВ?
АХА! ПОГОДИ КО ЈЕ ПОБЕДИО!
КРАЈ

ПОПАЈ
By BUD SAGENDORF

ХЕЈ, ПЕРО! ИМАМ ЗА ТЕБЕ ЈЕДАН ПОСʼО!
КАКО ИМАШ СРЦА ДА МИ ГОВОРИШ О **РАДУ** КАД МИ ЈЕ СТОМАК ПРАЗАН!

ПА ОВО И НИЈЕ НЕКИ РАД!
ХУ! А ЈА ВЕЋ ПОМИСЛИО ДА ЈЕ ДОШʼО КРАЈ НАШЕМ ПРИЈАТЕЉСТВУ!

ДОБРО ЋУ ТИ ПЛАТИТИ ... ДАЋУ ТИ ДЕСЕТ ʼИЉАДАРКИ!
ЗА ДОБРОГ ДРУГА СВЕ ЋУ УЧИНИТИ!

ПЛАТИО САМ ПЕРИ ДА ВОДИ КИЋУ НА ПЕЦАЊЕ!
ДИВНО! ИМАМО ЦЕО ДАН САМО ЗА НАС ДВОЈЕ!

НАДАМ СЕ ДА ЋЕ КИЋА УЖИВАТИ!
СИГУРНА САМ! ПОСЛЕ ХРАНЕ, ПЕРА НАЈВИШЕ ВОЛИ КИЋУ!

Ш...ШТА?!
?
ПА ТО ЈЕ КИЋА!

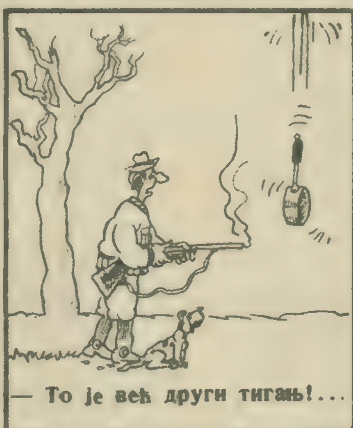

ПА ЗАР НИСИ С ПЕРОМ НА ПЕЦАЊУ ?!?
JOK!

ПОРЕД ОНОЛИКИХ СЕНДВИЧА У ЧАМЦУ ЗА МЕНЕ НИЈЕ БИЛО МЕСТА!
?
BUD SAGENDORF

ХУМОР

— Одељење за оптику, молим вас!

— То је већ други тигањ!...

— Зашто ме питаш да ли у граду гостује циркус?

— Фазан не може бити далеко, осећам му мирис...

— Ово вађење биће вероватно болно...

БУДИТЕ ДЕТЕКТИВ

Инспектор **ОКАЦ** поставља вам данас ову криминалистичку загонетку. Добро погледајте сваки детаљ на цртежима и пажљиво прочитајте сваку изговорену реч.

У једном слабо настањеном крају инспектор **ОКАЦ** је чуо неке крике и пожурио у помоћ. Једном старом човеку неко је украо пензију коју је управо примио.

УХВАТИЋУ ЈА ЛОПОВА!

НАПАДАЧ ЈЕ ПОБЕГАО, АЛИ СТАРАЦ, МАДА ВИДНО УЗБУЂЕН, ПРИМЕТИО ЈЕ ДА ЈЕ УШАО У ЈЕДНУ КУЋУ...

ИНСПЕКТОР ОКАЦ СЕ НАЉУТИО И РЕШИО ДА ПРОНАЂЕ ЛОПОВА И НОВАЦ ВРАТИ СТАРЦУ. УШАО ЈЕ У ХОДНИК ЗГРАДЕ...

СТАНАР ИЗ ПРИЗЕМЉА БИО ЈЕ АГЕНТ ОСИГУРАВАЈУЋЕГ ЗАВОДА И НА СТОЛУ ЈЕ ИМАО БЕЗБРОЈ ПОЛИСА...

НА ПРВОМ СПРАТУ ОКАЦ ЈЕ ЗАТЕКАО ЈЕДНОГ ЧОВЕКА КОЈИ ЈЕ ПРАО КОСУ. НА ПОД ЈЕ КАПАЛА ВОДА...

СТАНАР С ДРУГОГ СПРАТА БИО ЈЕ ЉУТ ШТО ГА ЈЕ ИНСПЕКТОР ОКАЦ ПРЕКИНУО У РАДУ...

Шта мислите, драги читаоци, на ком се спрату налази лопов који је старом човеку украо пензију. Ако сте пажљиво погледали сваки цртеж вероватно сте приметили детаљ који је открио који од ове тројице станара лаже. А ако нисте, погледајте решење на страни 31.

WALT DISNEY

МИКИ

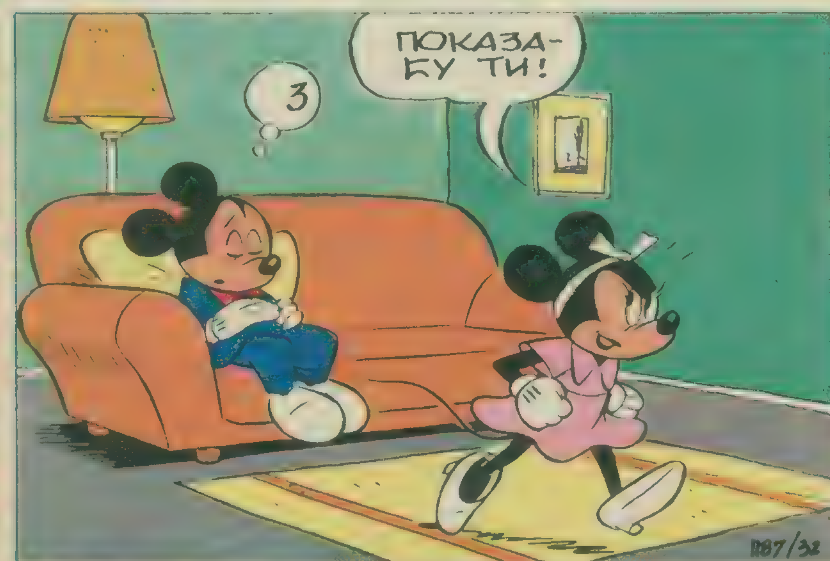

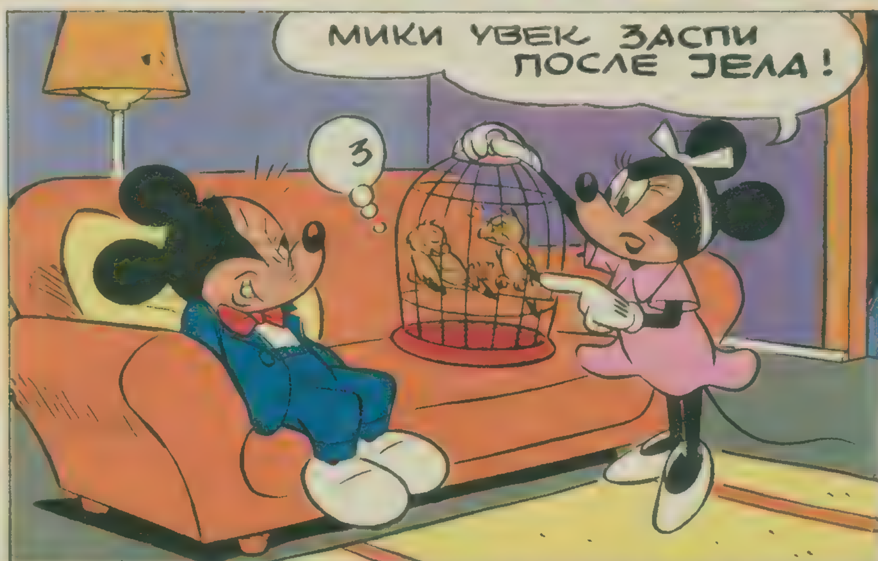

СМРТОН

ЧЕТВОРИЦА ЉУДИ КОЈИ СУ УКРАЛИ ОКО ДВЕ СТОТИНЕ МАЛИХ ЗЛАТНИХ ПОЛУГА НИСУ НИ САЊАЛИ ДА ЈЕ ЊИХОВ ПЛЕН — РАДИОАКТИВАН!

Резак пуцањ из пиштоља разлегао се кроз јутарњу тишину на ауто-путу број 74 у Њу Мексику и радио-апарат у камиону разлетео се у парампарчад.

— Ако се макнете, момци, следећи пут нећу гађати у радио. Руке на потиљак и гледајте преда се!

Возач камиона и његов помоћник нису имали избора. Док је човек с пиштољем пазио на њих, остала три нападача претоварала су терет из камиона у свој комби.

— Вили, све смо пренели! Хајдемо! — викнуо је један од пљачкаша човеку с пиштољем.

Док су се пљачкаши пењали у комби, возач камиона дограбио је своју пушку која се налазила иза седишта. Опалио је према човеку којег су звали Вили, али је овај већ ушао у комби, протурио пиштољ кроз прозор и повукао ороз. Метак је погодио возача камиона право у главу.

Комби са украденим сандуцима кренуо је великом брзином, пљачкаши су журили да скрену с ауто-пута пре него што саобраћај постане гушћи. У овим јутарњим часовима камион који су опљачкали и њихов комби били су једини на друму.

— Успели смо, Вили! Ниси нас лагао! — викао је у одушевљењу један крупан човек који је седео позади и тапшао по рамену Вилија Џексона.

Неколико недеља пре овог догађаја Вили Џексон је са тројицом својих пријатеља саградио малу колибу поред реке у близини Бартона. Снабдели су је храном и дрвима за ложење, набавили транзистор и неколико боца вискија. Био је то ненасељен и миран предео, а пут који је дотле водио веома лош и готово непроходан. Вили је рачунао да ће ту моћи да склоне плен док га не пребаце на сигурније место.

Кад су сада стигли до колибе, извадили су из комбија три велика сандука и грозничаво почели да отварају запечаћене поклопце. У сандуцима се налазило око 200 малих златних полуга које су се пресијавале на јутарњем сунцу. Вили се сагао и узео једну.

— Богати смо! Богати смо! — викао је узбуђено.

У уреду шерифа Хебела у градићу Бартону владала је велика гужва. Хебел је седео за својим радним столом и одговарао на питања новинара када сам ја, репортер локалног листа, ушао.

— ...Једино што у овом тренутку сигурно знамо то је да су четири човека у комбију опљачкала камион натоварен златом на ауто-путу број 74. Убили су возача и побегли с товаром. Злато је преношено из Лабораторије Овервју у Канзас. Доктор Лонер из Центра за испитивање енергије одговориће на остала питања.

Укључио сам свој репортерски магнетофон док је седокоси 70-годишњи научник почињао своју изјаву.

— Као што знате, лабораторија Овервју бави се првенствено испитивањем нуклеарне енергије. Однедавно се бавимо строго поверљивим истраживањима за Министарство одбране. За протеклу годину дана у оквиру тих истраживања изложили смо разне племените метале углавном злато, али и нешто сребра и платине, високом степену зрачења. После зрачења, запечаћујемо полуге у челичне непропусне сандуке и шаљемо их у Канзас где их бетонирају и закопавају око десет метара испод земље. Злато које је јутрос украдено било је на таквом путу. Очигледно, лопови нису знали да је злато радиоактивно.

— Колико је опасно по живот? — упитао сам.

— Постоји више метода за мерење радиоактивности. У овом случају важни су реми, јединице за мерење биолошког дејства радијације. Што је више рема, мања је могућност да останете живи после излагања њиховом дејству. Испод 200 рема последице нису опасне. Између 200 и 1000 рема човек доживљава поткожна и унутрашња крварења разних органа. Инфекција се може брзо проширити ако се не лечи. Али, уз одговарајућу лекарску негу, човек може преживети радиоактивност до 1000 рема. Међутим, распон између 1000 и 5000 рема увек је смртоносан. Неколико часова после додира са радиоактивним предметима долази до наглих промена у централном нервном систему. Долази и до сметњи у цревима, стомаку и органима за дисање, кратак дах, повраћање, диареја, опадање косе, висока температура. Такви пацијенти обично не живе дуже од два дана. Ако жртва руком дотакне озрачени предмет, имаће тешке опекотине на оним деловима тела који су били у контакту с тим предметом, у овом случају са златом. Опекотине се развијају споро. Почињу као тешке опекотине од сунца а затим се све више погоршавају док месо потпуно не иструне.

Лонер је ућутао.

— Колику количину рема има украдено злато? — упитао сам.

— Између 2.500 и 6.000 рема!

Хеј, дођите да чујете! — позвао је Крејгер своје пријатеље који су пред колибом разговарали о томе како ће једног дана, кад буду могли да изиђу из свог склоништа и продају злато, да троше свој новац. Џексон, Мороу и Гриф ушли су у колибу и окупили се око малог пластичног транзистора.

„... Понављамо специјално обавештење. Људима који су украли злато на ауто-путу 74: сандуци обележени црвеним троугловима, што је међународни симбол за радиоактивност, садрже веома радиоактивно злато. Не отварајте сандуке! Не излажите се зрачењу и ни по коју цену не додирујте полуге! Оставите сандуке затворене а затим се предајте. Одмах ће вам бити пружена лекарска помоћ. Понављам: не отварајте сандуке! Додир с њиховим садржајем је смртоносан".

Четири човека, као скамењени, загледали су се у лепо сложену хрпу блиставих златних и сребрних полуга близу врата.

Немам речи да кажем колико је опасна ситуација с којом се сукобљавамо — говорио је полицијски капетан Милер окупљеним репортерима. — Ако би то злато доспело у настањено подручје, резултати би били катастрофални. Највероватније је да су пљачкаши већ отворили сандуке и изложили се смртној дози радијације. Наш проблем је да уђемо у траг тим људима док они не озраче још неког. Све радио-станице емитују упозорења пљачкашима, али немамо начина да сазнамо да ли су они то чули, или поверовали.

Оставио сам капетана Милера и остале репортере и пошао да разговарам са шерифом Хебелом.

Његови људи су веслали по језеру и зарањали специјалне гајгерове бројаче у воду.

Хебел је стајао наслоњен на своја патролна кола. Његове подбуле и црвене очи и знојава кошуља јасно су говорили шта преживљава.

— Зашто овде тражите? — упитао сам га.

Хебел се загледао у папирну чашу с кафом као да ће у њој видети одговор на моје питање.

— До ђавола, не знам хоћемо ли у језеру ишта наћи, немам појма где су они веселници. Али, ми морамо да прегледамо све и да се надамо да ћемо их пронаћи док још има времена.

— Шерифе, мислим да имамо нешто. Бројач пишти!

Хебел и ја смо истовремено почели да трчимо поред обале. Још пре него што смо стигли до чамца, могли смо чути пиштање гајгера.

Стварно мислиш да ће то помоћи, Џексоне?

— Умукни и пери, Гриф! Ја се бринем за све и није ми потребно твоје звоцање. Само ти пери.

— Али радио каже да не бисмо смели чак ни да погледамо ове полуге а ми их овде перемо и трљамо као бебе. Можда је Гриф у праву.

— Ја имам револвер којим могу рећи да није у праву. Хоћеш ли да се препиреш, Крејгеру? Ја

ОСНО ЗЛАТО

мислим да је оно упозорење лажно. Они хоће да се предамо јер не могу да нас нађу. Али, чак и да је упозорење истинито, никада нисам видео ништа што се ни је могло средити добрим чишћењем.

Четири човека су наставила да перу златне полуге. Скваснли би сваку полугу, изрибали је сапуном и челичном четком и стави ли да се суши на једном ћебету које су прострли поред реке. Река им је купала ноге, пресијавајући се од милиона ситних златних честица које су остајале у води.

Гајгерови сигнали у језеру нису нарочито јаки. Ја мислим да су пљачкаши некако загадили реку која се улива у језеро. Или су се улогорили негде уз реку или су просто оставили сандуке у води. Једини начин да откријемо шта је у питању јесте да идемо уз реку према извору — капетан Милер је показивао рукама према планинском ланцу северозападно од Бартона.

— У реду, капетане. Али, желео бих да поведемо Џека Тедфорда. Он познаје ова брда боље од икога у Бартону.

Капетан је изненађено погледао према мени.

На пут нас је кренуло укупно петорица: Милер, Хебел, ја и два човека из екипе за деконтаминацију. Сви смо на себи имали специјална одела која не пропуштају зрачење. Хебел је био за воланом. Повремено смо застајали да испитамо реку. Гајгерови сигнали су остајали исти што је говорило да је извор загађења узводније него што смо мислили. Милер је псовао због лошег пута и једва чекао зору како би могао позвати хеликоптере да нам помогну у тражењу.

Крејгер је први реаговао. Дочекао је прве јутарње зраке сунца уз повраћање и диареју. Очи су га пекле а осећао је као да му целе груди захвата пожар.

Друга двојица, Гриф и Мороу, хтели су да оду. Да оставе злато и да се предају.

— Нико неће никуда отићи док ја не кажем, а ја не дозвољавам да идете. Почели смо овај посао заједно и заједно ћемо га завршити. То што Крајгер има грозницу не значи да ћемо сви умрети. Можда он има грип. Остајемо заједно као што је планирано. Још нисмо сигурни да је злато затровано.

Вили Џексон је смејући се изишао из колибе. Не, неће они отићи, мислио је у себи. Сувише је тога пре живео док није дошао до овог богатства. Осмехујући се, нагнуо се, подигао једну полугу и пољубио је.

Хебел је довезао џип до раскрснице. Даље се није могло колима. Ако су лопови тамо, морали су доћи неким од споредних путева преко брда.

Милер је позвао базу у Бартону и наручио да један хеликоптер почне да прегледа предео. Проверио је своје оружје и рекао нам да идемо напред пешице. Ја сам излазећи из кола узео гајгеров бројач а Хебел је пребацио пушку преко рамена.

Крејгер је био мртав. Његова плућа више ни су издржала. Призор је био ужасан. Делови његовог тела који су додирнули злато били су црни од опекотина. Ноге које су стајале у реци изгледале су као препечене кобасице.

Гриф и Милер су лежали на прагу колибе. Још су били живи, али неће дуго издржати... Грифов нос је био потпуно изједен јер га је чешао руком, оном истом руком којом је дирао златне полуге, а та рука је висила уз тело потпуно мртва. Мороу је изгледао нешто боље. Он није газио у реку, па су његове ноге биле поштеђене. Али, руке, све до рамена, биле су му црне, висиле су као две сагореле шибице.

Џексон још није хтео да верује. Вриштао је. Пуцао је у ваздух. Псовао. Шутирао Крајгерово тело као да ће оно од тога опет оживети. А онда је улетео у реку и хладна вода је ублажила ватру која му је јурила кроз жиле.

Били смо удаљени око 200 метара кад смо чули Џексонове пуцње. Кренули смо у том правцу. Угледали смо ловачку колибу и четири човека како леже око ње. Један од њих је још држао полугу злата у својој изгорелој руци. Померио се кад је чуо наше кораке. Подигао је лице ... је је било ужасно у... жено и покуша да ... годи пиштољем. Хебел је одмах реаговао... Испалио је из своје пушке и човек с пиштољем се умирио. По изгледу остале тројице помислио сам како је његова смрт била лака.

Једино је Мороу још био жив. Његове опекотине су биле много блаже, али плућа су му била у таквом стању да је смрт била још само питање часова.

Ушао сам у болничку собу у којој је лежао Мороу. Чекали су да умре. Окупали су га и ставили мелем на његове опекотине, али случај је био безнадежан. Једино што је могло да му помогне био је морфијум. Ушао сам с малим магнетофоном. Хтео сам његову изјаву.

— Џексон је крив — једва је говорио. — Није хтео да се одрекне злата. Чак ни после упозорења на радију. Рекао је да злато само треба опрати и да ће све бити у реду. Био је луд за новцем. Убио би нас да смо покушали да бежимо...

Сутрадан ујутру, Мороу је био мртав.

Екипе за детекцију још су у Бартону. Повремено јављају случајеве озрачења или опекотина код људи који зађу у загађено подручје. Срећом, све су то били мање тешки случајеви и нико више није умро. Неколико десетина трла стоке која је пила из реке морало је бити уништено а мртву рибу и животиње река и данас понекад избаци на обалу. Језеро је још загађено али ће се рашчистити за годину дана, тако су нам рекли.

Џек Телф

Кад је чуо наше кораке, Мороу се подигао. Лице му је било унакажено.

Дан BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

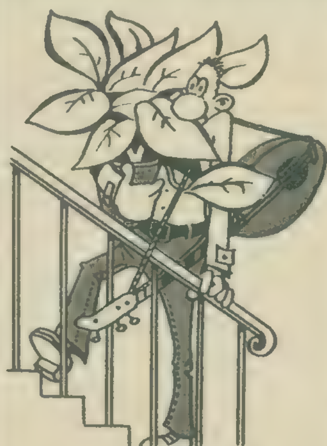

Идућег петка: ЗАРОБЉЕНИЦА!

ПРВИ ПРЕКО ОКЕАНА

ЗАБАВНИКОВ КВИЗ

Ако желите да проверите своје опште знање, овај квиз ће вам у томе помоћи. На свако од ових петнаест питања дата су по два или три одговора од којих је само један тачан. Ако их знате, честитамо! А ако пак нисте свезналица, одговори су ту, у дну стране.

1 Коријандер је:
- а) музички инструмент
- б) биљка
- ц) гелендер

2 Цејлон, острвска држава у Индијском океану данас се зове:
- а) Мадагаскар
- б) Бангладеш
- ц) Сри Ланка

3 Доживљаје Хаклбери Фина написао је:
- а) Марк Твен
- б) Харијет Бичер-Стоу
- ц) Џек Лондон

4 Џое Луис је био један од најпознатијих:
- а) џез-музичара
- б) боксера
- ц) кошаркаша

5 У Фиренци се налази статуа Давида, висока 5 метара, дело једног од највећих италијанских уметника. Његово име је:
- а) Микеланђело Буанороти
- б) Ботичели
- ц) Леонардо да Винчи

6 Познати композитор Гуно (1818—1893) био је по народности:
- а) Немац
- б) Италијан
- ц) Француз

7 Јединица електричног отпора зове се:
- а) ом
- б) ампер
- ц) волт

8 Највећи човеколики мајмун је:
- а) орангутан
- б) шимпанзо
- ц) горила

9 Како се Иран раније звао:
- а) Персија
- б) Асир
- ц) Тракија

10 Миопија је:
- а) губљење равнотеже
- б) далековидост
- ц) кратковидост

11 Главни произвођач кавијара који се добија од моруне, јесетре, кечиге итд, је:
- а) СССР
- б) Француска
- ц) Данска

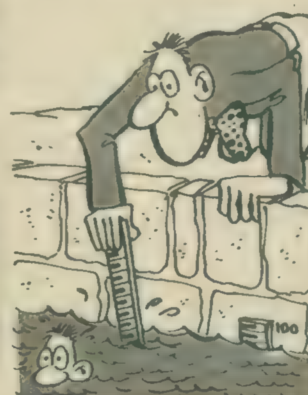

12 Триполис и Бенгази су главни градови:
- а) Либије
- б) Сирије
- ц) Гвинеје

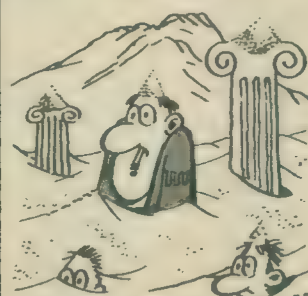

13 Атлантски океан први је сам у авиону прелетео 1927. године:
- а) Ричард Берд
- б) Чарлс Линдберг
- ц) Роберт Пири

14 Хидрометар је справа за мерење:
- а) водостања
- б) влажности ваздуха
- ц) количине атмосферског талога

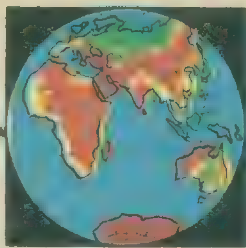

15 Помпеја, антички град у Италији, у подножју вулкана Везува, затрпан је вулканским пепелом
- а) 79. године пре наше ере
- б) 79. године наше ере

ОДГОВОРИ:

1. Коријандер (coriandrum sativum) је биљка позната код нас још као коријандол, коријандер итд, и њен плод се употребљава у медицини и као зачин; 2. Сри Ланка; 3. Марк Твен; 4. боксер; 5. Микеланђело Буанороти; 6. Француз; 7. ом; 8. горила; 9. Персија; 10. кратковидост; 11. СССР; 12. Либије; 13. Чарлс Линдберг; 14. справа за мерење водостања и 15. 79. године наше ере.

ИСТОРИЈА НАШЕГ СВЕТА

СУМЕРИ

7

ЕП О ГИЛГАМЕШУ — Сумери су били многобошци. Веровали су у бога неба Ануа, бога олује Еулила, богињу земље Ки и многе друге. Храмове су градили од опеке, повезане асфалтом. У унутрашњости била су многа удубљења-нише украшена цртежима, мозаицима и статуама богова. Из богате сумерске литературе сачувани су многи митолошки текстови. Најзанимљивији су мит о рају и еп о Гилгамешу, у коме се описују догађаји из живота Гилгамеша који је тражио чаробну траву бесмртности

8

ЗИГУРАТИ — Сумерска уметност, која је свој највиши домет постигла у архитектури служила је углавном религији. Пошто су Сумери веровали да богови живе на небу, настојали су да им се што

10

ПРВЕ ТРГОВАЧКЕ КЊИГЕ — Сумери су били веште занатлије. Обрађивали су злато, сребро, олово, бакар и бронзу. Пошто се у Месопотамији осећао недостатак сировина, куповали су их од суседних народа. Развили су живе трговачке везе не само са суседним већ и са веома удаљеним народима. Сумерски бродови пловили су дуж Персијског залива па чак и до обала Египта и Кипра. На копну роба је преношена караванима. Писани знаци су им омогућили да воде прве трговачке књиге на свету

11

ВЕЛИКИ САРГОН — Саргон је био краљ суседне покрајине Акада, који је, покоривши Сумере и друге народе, основао моћну империју. У време Саргонове владавине почиње период великог сјаја Су-

Први календар

више приближе, па су због тога градили храмове са високим, степенастим кулама — зигуратима — од наслаганих опека. Скулптура је, напротив, била скромних димензија и углавном је представљала човека са рукама склопљеним у молитви.

9

ОТКРИЛИ СУ ТОЧАК — Сумерско писмо, које је било клинасто, дешифровао је астролог Тиро. Сумери су разликовали 4 самогласника и 14 сугласника. Писали су на глиненим плочицама. Систем бројева засnивали су на броју 60 а не на броју 10 као ми данас. Увели су у употребу и децималне бројеве и саставили први календар. Пронашли су точак и са њим направили и прва борна кола. Открили су како се праве легуре и изумели грнчарски точак који се сматра првом машином у историји.

мера, који ће се угасити после његове смрти. Упади варварских племена и сукоби међу градовима трају до 2125. године, када је главни град империје постао Ур. По мишљењу археолога Леонарда Вулија, Ур је изненада напуштен у V веку наше ере.

12

ПАД СУМЕРА — Сумер је на врхунцу своје моћи био за време треће династије Ура. Међутим већ тада је присутна стална опасност од варварских племена која су силазила са планина. После смрти краља Ур-Наму у Сумер продиру и семитска племена. Разједињени и ослабљени градови нису имали снаге да им се одупру. Ни настојања последњег владара Ибисина да се уједини са суседним Еламом нису уродила плодом. Око 2000. године пре н.е. Сумер је пао под власт вавилонског краља Хамурабија.

КРАЈ

ВЕЧЕ УЗ РАДИО

ГРАНД ФАНК РЕИЛРОУД

Никада се публика и критичари нису толико разилазили као у оцени музике америчке групе Гранд Фанк Реилроуд (GRAND FUNK RAILROAD). Док им стручњаци већ годинама оспоравају скоро сваку вредност а успех ове агресивне групе објашњавају одлич ном рекламом, јаким озвучењем и вештим триковима публика купује њихове плоче. Досад је овај квартет стекао десет платинастих плоча.

постају прави идоли најмлађе публике. Свирали су прилично једноставно, на оцени су били веома агресивни, са собом носили озвучење од 7000 вати, имали незапамћену рекламу и успех је био неминован. Сматра се да је њихов звездани тренутак концерт на стадиону Ши у Њујорку одржан 9. јула 1971. године. Тада су оборени сви рекорди: скупило се 56.000 младих. Затим је дошла турнеја око света која ће, такође, остати забележена рекордним посетама публике. У тренутку највеће славе сензационално је одјекнула вест да Тери Најт раскида све везе са групом и тражи право на име Гранд Фанк Реилроуд. Судски спор који је био неминован дуго је вођен и на крају Најт добија милионску одштету и оставља групу. Цела афера добила је нежељени публицитет и верује се да је то доста умањило популарност групе. Некако у то време трију се прикључује оргуљаш Крејг Фрост што донекле мења звук и оријентацију групе. Гранд Фанк се тада опредељује за сингл плоче, што се показало као веома паметно. У последње време њихове плоче са песмама: „Ми смо амерички састав“ и „Локомоција“ не само да су биле на топ листама, него су групи донеле и прве две златне сингл плоче.

ГФР је оформљен у Флинту код Детроита као трио и дуго је свирао незапажен. Преокрет је настао 1969. године када сусрећу старог колегу, младића са безброј идеја — Терија Најта. Он им постаје менаџер и продуцент и ускоро група почиње незадрживи успон. У рекордном року

Треба казати и то да су критичари увек оцењивали њихову музику као баналну и „непрогресивну“. Можда треба поменути да је временом група музички напредовала, о чему најбоље сведоче њихове последње плоче. Њихов зенит је можда прошао и можда више никада неће „харати“ сценом као некада, али ће се памтити као састав који је најлакше и на најједноставнији начин заразио публику. Зар треба бољи доказ од податка да је сваки од њихових десет албума **платинаст.**

Гранд Фанк Реилроуд чине: **Марк Фарнер** (MARK FARNER) 25 година, гитара, клавир и певач; **Крејг Фрост** (CRAIG FROST) 26 година, оргуље, клавир и певач; **Мел Шчечер** (MEL SCHACHER) 23 године, бас гитара и **Дон Брувер** (DON BREWER) 25 година, бубњеви.

ХИТ СТРАНА

Петком у Забавнику, а понедељком на Радио-Београду I, у емисији ВЕЧЕ УЗ РАДИО, најбољи певачи, ансамбли и хитови!

О ЗЛАТНИМ ПЛОЧАМА

Када су уведе златне плоче и „ко их је измислио“ тачно се не зна. Познато је, међутим, да је 1905. године тада популарна певачица Мари Хол (MARIE HALL) од компаније за коју је снимала добила, као признање за успехе, наруквицу украшену са седам малих златних плоча.

Забележено је да је први власник златне плоче био Глен Милер. Вођа великог оркестра добио је 1942. године то признање од фирме RCA VICTOR за милион продатих сингл плоча. Од тада је постала пракса да се додељују „златне плоче“. Касније су уведени и „златни албуми“. Они се у Америци додељују свакој ЛП плочи која направи на тржишту промет од милион долара. У Америци, такође, постоје и платинасте плоче. Оне се додељују за два милиона продатих сингл или милион ЛП плоча.

У Енглеској, која важи за друго по величини диско тржиште, златна признања се додељују за тираж од пола милиона сингл или 200 хиљада ЛП плоча. У осталим земљама различити су критеријуми за добијање златних плоча. Код нас таква признања додељују се за тираже од 100 хиљада сингл или 25 хиљада ЛП плоча.

До данас највише златних плоча има Елвис Присли. Првог јануара 1971. године он је имао 105 златних плоча. Тај број је сада већи.

ДИСКОГРАФИЈА ГРУПЕ GRAND FANK REILROUD

ON TIME (CAPITOL 1969); GRAND FUNK (CAPITOL 1970); CLOSER TO HOME (CAPITOL 1970); LIVE ALBUM (CAPITOL 1971); SURVIVAL (CAPITOL 1971); E PLURIBUS FUNK (CAPITOL 1972); MARK, DON & MEL 1969—1971 (CAPITOL 1972); PHOENIX (CAPITOL 1973); WE'RE AN AMERICAN BAND (CAPITOL 1973); SHININ' ON (CAPITOL 1974).

ПЕСМА НЕДЕЉЕ

ИДЕМ КАО ЧОВЕК

(WALK LIKE MAN)

Музика: **Farner**
Текст: **Brewer**
Изводи група: **GRAND FUNK RAILROAD**

Девојчица ме упита шта ћу када остарим,
постанем слаб и изгубљен.
Одговорих јој да ћу тек тада бити зрео
и да ћу ићи гордо као петао до 99-те.
Ходам као човек, говорим као човек,
ходам као човек, можеш ме назвати човеком.
Осећам да време лети
знам: у животу смирење може да чека
све док сви моји дани не постану исти!
А сада идем, чека ме моја представа.

ПЕСМУ НЕДЕЉЕ: ИДЕМ КАО ЧОВЕК можете чути у понедељак 30. септембра ове године у емисији ВЕЧЕ УЗ РАДИО која се налази на I програму Радио-Београда од 20.00 до 22.00 часа.

СЛОБОДНО ПИТАЈТЕ

Радо слушам Кета Стивенса па бих волео да сазнам: како му је право име, где је и када рођен и називе свих његових ЛП плоча.

Чеда Цвијовић
Јастребачка 42
Врњачка Бања

Кет Стивенс (CAT STEVENS) рођен је у Лондону 21. августа 1948. године у грчкој исељеничкој породици као Стефан Георгију. До сада је изишло укупно девет Стивенсових албума:

MATTHEW AND SON (DECCA 1967); MONA BONE JAKON (DECCA 1969); WORLD OF CAT STEVENS (DECCA 1970); TEA FOR TILLERMAN (ISLAND 1970); BEST OF CAT STEVENS (DECCA 1971); TEASER AND FIRECAT (ISLAND 1971); CATCH BULL AT FOUR (ISLAND 1972); FOREIGNER (ISLAND 1973); BUDDHA AND THE CHOCOLATE BOX (ISLAND 1974).

Фантастична прича

ЏОН БРАНЕР

САЖАЛИО САМ СЕ НА МАКА ЈЕР ЈЕ БИО БЕЗ ИЈЕДНОГ ПРИЈАТЕЉА. ИАКО ГА ДОТЛЕ НИСАМ ПОЗНАВАО, ПРЕДЛОЖИО САМ МУ ДА ОДЕМО У СЕРВИС И ДА ТАМО УГРАДЕ КОНТАКТ ИЗМЕЂУ НАС ДВОЈИЦЕ.

ПОСЛЕДЊИ УС

У последње време вас ретко виђам, господине Хејли — рекао је Герати док ми је стављао чашу пића на шанк.

— Нисам долазио месецима — рекао сам. — Сада је жена са децом отпутовала код мајке, па сам решио да навратим и сетим се старих времена.

Бармен је донео пиће и себи и сео на високу столицу поред мене. У бару су једини посетиоци били човек и жена који су седели за столом у углу и ја.

— Све се много изменило — уздахнуо је Герати. — А за то је крив контакт.

Под кацигом

Осмехнуо сам се с неверицом. Контакт је заиста изменио живот људи, али нисам знао зашто то погађа бармена.

— Некад су људи право с посла долазили овамо — наставио је он да се жали. — Гурали су се испред шанка, причали. То им је помагало да забораве на бриге. А ми смо увек били спремни да их слушамо и посаветујемо. Ми који радимо у баровима најбоље знамо како је човек усамљено и несрећно створење. Сада, после контакта, више не осећају потребу за друштвом. Знају да више не морају да се плаше највеће усамљености од свих — смрти — и осећају се сигурнијима.

Гератијеве речи су ме натерале на размишљање. Ја сам био типичан пример промене коју је контакт изазвао у људима. Некада сам сатима седао у бару и ћаскао с пријатељима, али у последње време ми се чини да постоје паметнији начини да се потроше паре. Мислио сам да сам се променио зато што имам породицу, али није тако. Ипак је за све крив контакт.

Осврнуо сам се око себе. Онај пар је још седео на истом месту. Жена се весело смејала. Питао сам се да ли они имају контакт. Свакако да га имају. Било је немогуће наћи некога без контакта.

Контакт се појавио пре три године, и за кратко време већина људи је имала бар по један. Сервиси за контакте отворени су свуда.

Поступак је био једноставан. Људима се ставе кациге на главу и, кад се укључи струја, мозгови међусобно откуцају податке. Све то траје само неколико минута — довољно да човек после смрти духом живи у свом партнеру с којим има контакт.

Као што сам вам рекао — наставио је бармен — људи су постали много пажљивији један према другима. Знају да ће живети и после смрти и воде рачуна да се нешто не деси њиховим контактима, јер то би значило и њихову смрт... Господине Хејли, јесте ли ви некога већ примили?

— Јесам. Отац ми је умро пре годину дана, с њим сам имао контакт. Било је много лакше него што сам очекивао. Само десетак дана осећао сам се помало нелагодно. Касније смо се лепо привикли један на другог. Иначе, мисли се не мешају. Тачно се зна шта мисли и осећа мој отац, а шта ја. Чак и кад један прими више особа, за сваког од њих постоји засебан део мозга.

Герати и ја смо још дуго разговарали о контактима. Сложили смо се да је то ипак велика ствар. Није нам било јасно како смо толике године могли да се миримо с мишљу да је, кад умремо, с нама свршено заувек.

Разговор је покренуо човек који је ушао у бар. Лице му је било љутито и истовремено веома тужно. Не одговоривши на Гератијев поздрав, пошао је право према оном пару у углу. Жену сам тек сад могао јасно да видим. Имала је око четрдесет година и лепушкасто лице. Кад је угледала дошљака, лице јој се искривило у гримасу страха. Човек који је с њом седео придигао се са столице, као да хоће да је одбрани.

Отписани Мак

— Изгледа да ће бити гужве — рекао је Герати. — Не могу да се сетим кад сам последњи пут видео тучу у бару.

Устао је и мало се приближио гостима, како би био спреман да сваког тренутка интервенише.

До мене је допро дошљаков глас:

— Ти си ме отписала, Мери! Јеси ли? — викао је очајно.

— Слушај — умешао се други човек — ако и јесте, то је њена ствар.

— Да, Мак, отписала сам те — тихо је рекла жена. — Ти си сам за то крив.

Нисам могао да видим Маково лице, али ми се по његовим покретима чинило да ће сваки час зграбити жену за врат.

Жена и њен пратилац су на брзину платили пиће и изишли из бара. Мак је стиснутих песница остао да гледа за њима.

Кад је приметио да га посматрам, пришао ми је. Лице му је имало трагичан израз. Наручио је пиће и сео.

— Знате шта ми се десило? — упитао ме је.

Слегнуо сам раменима.

— Жена вас је оставила?

— Много горе од тога. Та жена је прави ђаво... Имате ли ви контакт?

— Наравно да имам.

— Ја га више немам — рекао је сав очајан. — Мери ме је избрисала. Без мог знања. Отишла је у сервис за контакте и избрисала ме.

— Је ли Мери знала да вам је једини контакт? — упитао сам га.

— Знала је, разуме се. Зато ме је и избрисала без мог знања.

Било ме је стид. Овај човек није имао ниједан контакт, а ја сам имао три: са својом женом, млађим братом и једним другом из колеџа. Кад ми је Мак Вилсон испричао тужну причу о свом животу без пријатеља, нисам више могао да издржим. Знајући да ће се жена љутити што стварам контакт с непознатим људима, предложио сам Маку да створи са мном контакт, али само привремен, док не нађе неког за стално.

Упркос опомени

Невероватно како се овај човек одједном променио. Зграбио ме је за руку и просто извукао на улицу.

Пристао је на све услове које сам му поставио: да контакт не буде обостран и да буде привремен. Био је срећан. У најближем сервису за контакте није било гужве, па смо били готови за пола сата. Био сам задовољан што сам помогао том несрећнику.

Мак је предложио да одемо некуд на пиће и прославимо ново пријатељство. То је једино чега се јасно сећам. После тога сам, изгледа доста попио, па је Мак узео такси и тако смо дошли мојој кући. Углавном, кад сам се сутрадан

пробудио видео сам да Мак спава на каучу у трпезарији.

Док сам се питао шта то значи, одјекнуло је звоно на вратима. Кад сам отворио, угледао сам Мери, бивши Маков контакт. Није сачекала да је позовем. Сама је ушла, натерала ме да седнем и сама узела столицу.

— Мак ми је ноћас јавио да је с вама створио контакт. То је страшно. Осећам се дужном да вас спасем од те напасти.

Ја сам је гледао збуњено. Видећи да не схватам, наставила је:

— Сигурно сте читали ону познату причу о човеку који је спасавао дављеника, а овај га из захвалности свуда пратио у стопу, досађивао му и на крају се уселио у његов стан. Ето, такав је Мак. Зато и нема ниједан контакт. Свима је дозлогрдио. Ја сам га трпела три месеца, али више нисам могла.

Уто је у собу ушао Мак. Разбеснео се кад је угледао Мери.

— Напоље! — почео је да виче. — Мало ти је што си ме оставила на цедилу, већ хоћеш да наговориш на то и јединог мог пријатеља.

Нисам знао шта да кажем. Глава ме је ужасно болела. Најзад сам рекао:

— Учинило ми се да сам видела Мака како нас прати — рекла је.

— Немогуће — разуверавао сам је. — Знаш да је он остао код деце.

Пут до биоскопа прешли смо ћутећи. Жена се стално освртала.

— Хајде да се вратимо кући — рекао сам најзад. — Тако ћемо бар видети да ли нас је Мак стварно пратио.

— Глупости — рекла је моја жена. — Замисли како би се Мак осећао кад би схватио да му не верујемо.

Тако смо ипак ушли у биоскоп и сели на своја места, не мислећи више на Мака. Одједном, угледао сам га: седео је неколико редова иза нас. Видећи да сам га препознао, устао је и пошао ка излазу. Зграбио сам жену за руку и потрчали смо за њим.

Стигао сам га на улици и почео да вичем:

— Бедниче! Је ли то пријатељство о којем си ми причао?

— Жао ми је — правдао се Мак. — Хтео сам само да се уверим да је с тобом све у реду. Жао ми је што су деца остала сама, али...

Више га нисам слушао. Пошли смо према колима, а он је остао на

АМЉЕНИК

— Мак је спавао у мом стану зато што смо синоћ пили до касно. Не видим шта ту има страшно. Што се контакта тиче, то је само привремено.

Мери је климнула главом.

— Тако је и са мном почело, па ми после није дао мира. Стално је пазио да ми се нешто не деси или да на време сазна да се нешто није десило, како би одмах потражио нов контакт. Он нема право да се тако понаша.

Поглед ми је случајно пао на сат на зиду и следио сам се.

— Жена ми долази за два часа, а обећао сам да ћу целу кућу да уредим — завапио сам.

— Ја ћу ти помоћи — понудио се Мак.

Био сам му захвалан. Мери није имала куд, морала је да оде.

— Мени је савест мирна. Упозорила сам вас — рекла је и изишла.

Неко нас прати

Моја жена није имала ништа против Мака, чак је била одушевљена његовом љубазношћу. То вече смо га задржали на вечери, а после тога он је отишао својој кући.

Три дана касније, схватио сам да је Мери била у праву. У биоскопу се давао неки добар филм, али ни смо имали коме да оставимо децу. Предложио сам жени да иде сама, али није пристала. Били смо већ решили да уопште не идемо, кад је стигао Мак. Рекао је да не бринемо, да ће он остати с децом.

Били смо одушевљени. Мак се поново показао као добар пријатељ. Кад смо пошли, деца су већ спавала.

Паркирали смо кола у једној уличици и кренули пешке према биоскопу. Падао је мрак и било је прилично хладно, па смо убрзали корак. Одједном, моја жена се окренула и стала као укопана.

плочнику са оним одвратним тужним изразом на лицу. Није ми га било жао.

— На мене више немој да рачунаш — довикнуо сам му. — Већ сутра ћу отићи у сервис и отписати те.

Сад је касно

Те ноћи нисам могао да заспим. Размишљао сам о Маку. Питао сам се да ли сам поступио исправно. Осећао сам се чудно. Нешто се дешавало са мном. Са ужасом сам схватио: Мак је већ живео у мени! Убио се!

Ухватила ме је паника. Нисам знао шта ћу са собом. Мака више нисам могао да се ослободим. Његове мисли су упорно понављале: „Предухитрио сам те! Хтео си да ме избегнеш, али сад је касно!"

Тада сам схватио зашто су Мери и многи пре ње избрисали Мака без његовог знања. А ја сам му, будала, рекао шта ћу учинити!

Сада, кад су Макове мисли биле са мном, могао сам да видим колико ми је лажи наприčao. Лагао је да је био сироче и да је одрастао по домовима, без пријатеља. Имао је много пријатеља, али су га један по један остављали.

Макове мисли биле су тако јаке да нисам могао да их се ослободим. Присуство оца нисам осећао, али с Маком је било друкчије.

...Сада, за сваки случај, носим револвер, не идем на посао, а жену не пуштам из вида. Што је сигурно, сигурно је. Сад ћемо, као сваког дана, да пођемо у посету мом брату, да видимо да му се није нешто десило и да га опоменемо да се чува. После ћемо отићи код мог друга из колеџа и покушати да га одвратимо од тог опасног пута авионом.

Али, мучи ме једно: понекад ћу, наравно, морати да спавам, а шта ако се њима за то време нешто деси?

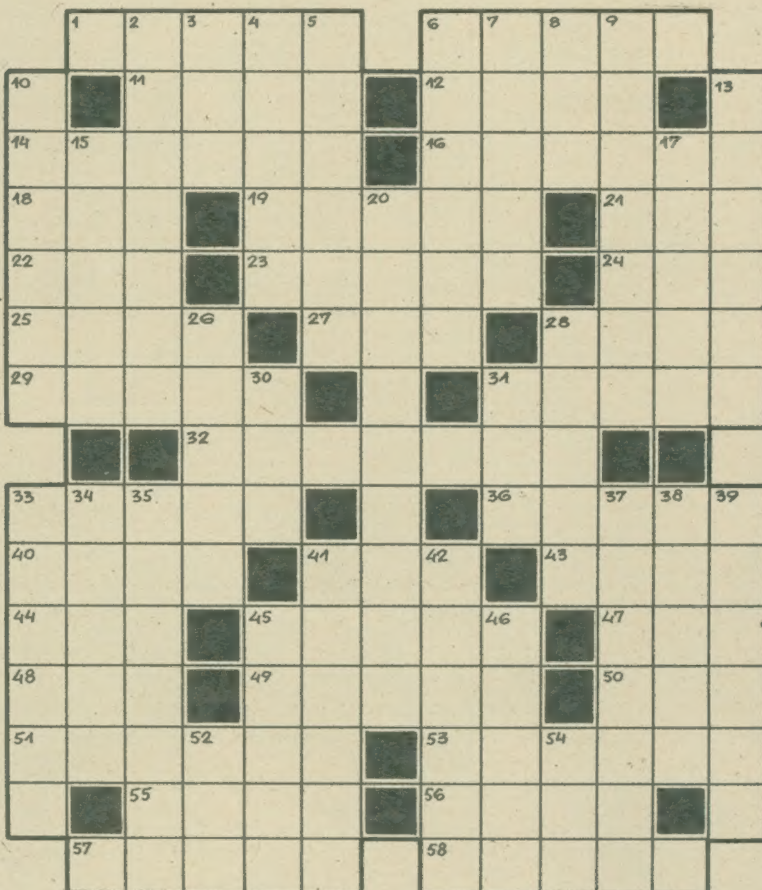
укрштене речи

ВОДОРАВНО:

1) зрица, 6) једноставан, 11) прибор за рад, 12) наш позоришни и филмски глумац (Марковић), 14) однос пређеног пута према времену да се пређе тај пут, 16)огранак, 18) град у Француској, 19) микроскопска једноћелијска праживотиња, 21) холивудска филмска глумица (Гарднер), 22) коњи, 23) посуда за умивање, 24) недељне информативне новине, 25) име од миља за сестру, 27) птица тркачица, 28) сукоб око чега, 29) занос, 31) верни, 32) бања у Хрватској, 33) узбуна, 36) сарадник у послу, 40) већа водена површина, 41) домаће говече, 43) опера Ђузепа Вердија, 44) лука у Израелу, 45) мушко име, 47) планина у Србији, 48) краљ из индијског епа „Махабхарата", 49) морска риба, 50) црна креда, 51) геометријски лик, 53) папир за упијање мастила, 55) хемијски елемент, 56) совјетска шахисткиња (Гаприндашвили), 57) вал, 58) борилиште.

УСПРАВНО:

2) неслагање, 3) везник, 4) вештачки прокоп, 5) козачки поглавица, 6) пробијање, 7) радио-локатор, 8) песма узвишеног садржаја, 9) становница села, 10) подручје, 13) наш државни репрезентативац у кошарци, 15) витез, 17) ваздушно превозно средство, 20) поступни развитак, 26) предсобље, 28) одећа, 30) речна риба, 31) орган чула вида, 33) завештање, 34) пословна просторија, 35) наш сликар (Стојан), 37) италијански сликар („Венера"), 38) женско име, 39) град у Пакистану, 41) хемијско једињење бора, натријума и кисеоника, 42) угледна жена, госпођа (турц.), 45) десна притока Саве, 46) напрезање, 52) немачки филмски глумац (Хари), 54) друге.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

ВОДОРАВНО: 1) круг, 4) АПА, 7) аков, р, 10) корморани, а, 11) Ерол, 13) ата, 14) драг, 16) поруб, р, 18) мокра, б, 19) биметал, х, 22) Пот, 24) Тибар, 25) бик, 27) Ивка, 29) Кан, 30) Прел, 31) сликар, 32) Курепа, 33) тава, 34) оке, 36) Едип, 37) Есо, 38) оборри, 40) Аса, н, 41) трибина, к, 43) цимет, а, 45) Аскот, 48) Икар, 49) оро, 51) „Тапо", к, 52) десничари, к, 53) алат, 54) Ади, 55) Анка.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА" 11000 Београд, Македонска 29. Директор НИП „ПОЛИТИКЕ" Миродуб Лазаревић.
Главни и одговорни уредник „Политикиног забавника" Живорад Стојановић, технички уредник Владимир Горбунов. Претплата за нашу земљу: годишња 176,00 дин, полугодишња 88,00 дин, тромесечна 44 дин. Претплата за иностранство: годишња 352,00 дин, полугодишња 176,00 дин, тромесечна 88,00 дин. Уплате на текући рачун број 60801-601-822. Годишња претплата у страној валути: ДМ 60.—, Долар 24.—, Фф. 112.—, Шфр. 70.—, Шкр. 102.—. Девизне уплате из иностранства слати преко Београдске банке — Београд на рачун 60811-620-292-32000-000-00054. Поштански фах 124. Телефони: 324-471, централа 324-191 и 325-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 35/I, тел. 322-711. На основу мишљења Републичког секретаријата за културу СР Србије број 413-2973-02 од 22. I 1973. године не плаћа се порез на промет.

ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

Мала пошта

11001 БЕОГРАД
МАКЕДОНСКА 29, П. ФАХ 124

Драги Забавничe,

ЗА ЧОБАНЕ И ГОСПОДУ

Молим те да у Малој пошти напишеш кад је и где почео да се игра голф.

Ванчо Стојчевски, Титов Велес

Дуго времена голф је сматран као искључиво шкотска игра. Али, временом он је постао омиљен на свим континентима; у САД има око 6000 терена за голф, у Великој Британији 2000, Аустралији 1500, Канади 700, Новом Зеланду 400, Јапану 100, Француској 80 итд.

Око 1100. године један шкотски пастир је прекраћивао време убацујући помоћу свог штапа шљунак у зечију јаму. Пошто му је то постала свакодневна забава то-

лико се извештио да су му пријатељи почели завидети и покушали су да га подражавају.

Тако је настао голф који је убрзо постао врло популаран. Његов успех је чак био толики да су се власти почеле бринути, па је 1447. године краљ Јаков II који је владао Шкотском, анатемисао овај спорт зато што је одвраћао његове поданике од ратних вештина.

Али, и поред овога, људи су га потајно играли све до средине XVIII века када је створен и први голф клуб „Единбуршко друштво". Краљ Виљем IV није делио предрасуде својих предака и сам је основао чак и други клуб.

Голф се проширио по целом свету али су га у почетку претежно играли људи из виших слојева. Данас, међутим, он постаје све омиљенији код свих, па и код чобана.

Голф је јевтин и једноставан спорт. На терену за ову игру има 18 рупа распоређених на простору од шест километара. Сва вештина се састоји у томе да се лопта за голф уз што мање удараца убаци у рупу од 10 сантиметара у пречнику. Од полазне тачке до рупе треба савладати више природних и вештачких препрека. За ударање лопте у току игре употребљавају се три разне врсте штапова.

ШЕКСПИР И ПОРЕКЛО БИЛИЈАРА

Интересује ме кад се и гдје почео играти билијар.

Мехмедалија Нефић, Сарајево

Сматра се да билијар потиче из Италије и Француске. Још у XVI веку играо се на двору Карла IX, а Луј XIII и Луј XIV имали су посебну собу за билијар. Шира публика није смела играти билијар све до XVIII века. Од тог времена он се појављује у јавним локалима. Француски играч Монго измеo je кожне капице за штапове 1820. године, а други француски играч, Монген, усавршио је ову игру и играо по целој Европи. Касније се билијар раширио по свим земљама. Прво светско првенство одиграно је у Њујорку 1773, а 1923. године основан је Међународни савез аматера за играње билијара

у Паризу. У Шекспировој драми „Антоније и Клеопатра" говори се на једном месту како Клеопатра жели да одигра једну партију билијара. Због тога су неки сматрали, што је погрешно, да билијар потиче из старог Египта.

ЈЕЛЕНИМА ЈЕ СВЕ СИВО

Занима ме да ли животиње разликују боје.

Горан Симоновић, Јајце

Научници су годинама вршили разне опите са животињама да би утврдили да ли оне разликују боје. Ево њиховог закључка: јелени су потпуно слепи за све боје. Њима је свака боја — сива. Међутим, мачке одлично разликују црвену и зелену боју. Са псима је сасвим другачије. Приликом експеримената пси су показивали извесне знаке да распознају боје док у неким другим тестовима те разлике није било. Научници су утврдили да то зависи од угла под којим светлост пада на одређени предмет који пас посматра. Док је већина научника вршила опите само са једном врстом животиња, др Дуктер са универзитета Минстер у Немачкој, вршио је опите са више разних врста животиња, од мајмуна до зебре. Закључио је да мунгос, познати убица змија, одлично распознаје све боје, опосум је потпуно неосетљив на боје, док жирафе не разликују зелену од наранџасте. Мајмуни су показали велику способност у распознавању готово свих боја и бољи од њих су једино мунгоси.

А како је са птицама? Патке, гуске и друге птице распознају црвену, зелену и жуту боју, док сова распознаје плаву и љубичасту. Доктор Дуктер је такође утврдио да домаћи голуб не види ништа ако му се преко очију стави плави филтер. То плаво слепило птица, то јест њихова способност да виде плаву светлост, доказано је на следећи начин: научник је узео пи-

лиће и пустио их у једно одељење где је било доста хране. Само на појединим местима пуштао је плаву светлост која је осветљавала извесну количину хране. Пилићи су брзо појели сву храну осим оне која је била осветљена плавом светлошћу. За пилиће, а и за друге птице, делови осветљени плавом светлошћу су потпуно црна места и они ту нису могли да виде ништа.

БУДИТЕ ДЕТЕКТИВ...

решење загонетке: **УХВАТИЋУ ЈА ЛОПОВА!**

Станар са другог спрата лагао је кад је тврдио да цео час није излазио из собе јер је уз помоћ магнетофона учио енглески. Инспектор **ОКАЦ** је одмах приметио јер **микрофон** није био укључен у струју.